

ምዕራፍ 7

1. ወንድሞች ሆይ፤ ሕገን ለሚያውቁ እናገራለሁና ሰው ባለበት ዘመን ሁሉ ሕግ እንዲገዛው አታውቁምን? 2. ያገባች ሴት ባልዋ በሕይወት ሲኖር ከእርሱ ጋር በሕግ ታስራለችና ባልዋ ቢሞት ግን ስለ ባል ከሆነው ሕግ ተፈትታለች። 3. ስለዚህ ባልዋ በሕይወት ላለ ለሌላ ወንድ ብትሆን አመንዝራ ትባላለች፤ ባልዋ ቢሞት ግን ከሕጉ አርነት ወጥታለችና ለሌላ ወንድ ብትሆን አመንዝራ አይደለችም።

4. እንዲሁ፤ ወንድሞቼ ሆይ፤ እናንተ ደግሞ በክርስቶስ ሥጋ ለሕግ ተገድላችኋል፤ ለእግዚአብሔር ፍሬ እንድናፈራ፤ እናንተ ለሌላው፤ ከሙታን ለተነሣው፤ ለእርሱ ትሆኑ ዘንድ። 5. በሥጋ ሳለን በሕግ የሚሆን የኃጢአት መሻት ለሞት ፍሬ ሊያፈራ በብልቶቻችን ይሠራ ነበርና፤ 6. አሁን ግን ለእርሱ ለታሰርንበት ስለ ሞትን፤ ከሕግ ተፈትተናል፤ ስለዚህም በአዲሱ በመንፈስ ኑሮ እንገዛለን እንጂ በአርጌው በፊደል ኑሮ አይደለም።

7. እንግዲህ ምን እንላለን? ሕግ ኃጢአት ነውን? አይደለም፤ ነገር ግን በሕግ ባይሆን ኃጢአትን ባላወቅሁም ነበር፤ ሕጉ፡- አትመኝ ባላለ ምኞትን ባላወቅሁም ነበርና። 8. ኃጢአት ግን ምክንያት አግኝቶ ምኞትን ሁሉ በትእዛዝ ሠራብኝ፤ ኃጢአት ያለ ሕግ ምውት ነውና። 9. እኔም ጭር ያለ ሕግ ሕያው ነበርሁ፤ ትእዛዝ በመጣች ጊዜ ግን ኃጢአት ሕያው ሆነ እኔም ሞትሁ፤ 10. ለሕይወትም የተሰጠችውን ትእዛዝ እርስዋን ለሞት ሆና አገኘኋት፤ 11. ኃጢአት ምክንያት አግኝቶ በትእዛዝ አታልሱኛልና። 12. በእርስዋም ገድሎኛል። ስለዚህ ሕጉ ትዱስ ነው ትእዛዜቱም ትድስትና ጻድቅት በጎም ናት።

13. እንግዲህ በትእዛዜው ነገር ለእኔ ሞት ሆነብኝን? አይደለም፤ ነገር ግን ኃጢአት ሆነ፤ ኃጢአትም በትእዛዝ ምክንያት ያለ ልክ ኃጢአተኛ ይሆን ዘንድ፤ ኃጢአትም እንዲሆን ይገለጥ ዘንድ በጎ በሆነው ነገር ለእኔ ሞትን ይሠራ ነበር። 14. ሕግ መንፈሳዊ እንደሆነ እናውቃለንና፤ እኔ ግን ከኃጢአት በታች ልሆን የተሸጥሁ የሥጋ ነኝ። 15. የማደርገውን አላወቅምና የምጣውን ያን አደርጋለሁና ጻፋ ግን የምወደውን እርሱን አላደርገውም። 16. የማልወደውን ግን የማደርግ ከሆንሁ ሕግ መልካም እንደሆነ አመሰክራለሁ። 17. እንደዚህ ከሆነ ያን የማደርገው አሁን እኔ አይደለሁም፤ በእኔ የሚያድር ኃጢአት ነው እንጂ። 18. በእኔ ግለት በሥጋዬ በጎ ነገር እንዳይኖር አውቃለሁና፤ ፈቃድ አለኝና፤ መልካሙን ግን ግድረግ የለኝም። 19. የማልወደውን ክፉን ነገር አደርጋለሁና ጻፋ ግን የምወደውን በጎውን ነገር አላደርገውም። 20. የማልወደውን የማደርግ ከሆንሁ ግን ያን የማደርገው አሁን እኔ አይደለሁም፤ በእኔ የሚኖር ኃጢአት ነው እንጂ።

21. እንግዲያስ መልካሙን አደርግ ዘንድ ሰውድ በእኔ ክፉ እንዲያድርብኝ ሕገን አገኛለሁ። 22. በውስጡ ሰውነቴ በእግዚአብሔር ሕግ ደስ ይለኛልና፤ 23. ነገር ግን በብልቶቼ ከእእምሮዬ ሕግ ጋር የሚዋጋውንና በብልቶቼ ባለ በኃጢአት ሕግ የሚግርክኝን ሌላ ሕግ አያለሁ። 24. እኔ ምንኛ ጉስቋላ ሰው ነኝ! ለዚህ ሞት ከተሰጠ ሰውነት ማን

ያድነኛል? 25. በኢየሱስ ክርስቶስ በጌታችን ለእግዚአብሔር ምስጋና ይሁን። እንግዲያስ እኔ በአእምሮዬ ለእግዚአብሔር ሕግ፣ በሥጋዬ ግን ለኃጢአት ሕግ እገዛለሁ።

* * *

ምዕራፍ ሰባት

በዚህ ምዕራፍ የምናገኘው የሕግ ነገር ነው። ሕግ የተሰጠበት ምክንያት የእግዚአብሔርን ፈቃድ ሊገልጥና ኃጢአት ከተባለ ሁሉ ጠብቆ በቅድስና ሊያስኬድ ነበረ። ያን ሁለተኛ ነገር ለማድረግ ግን ሕግ አልቻለምና በሕግ ቅድስና ታግ። ምዕ.1 እስከ ም.3 ድረስ ስለ ተሠራ ኃጢአት፣ ምዕ.5 ስለ ተወረሰ ኃጢአት፣ ምዕ.7 ስለሚገኘን ኃጢአት ይናገራል። ኃጢአትም የገዛን በሕግ ምክንያት ነው።

ቁ. 1-6:- በእነዚህ ቁጥሮች ሐዋርያው ገና የምዕ. 6ትን አሳብ ይዞአል። ኃጢአትን የምናሸንፍበት ከክርስቶስ ጋር መዋሐዳችንን በመቁጠር እንደ ሆነ በዚያ ምዕራፍ ተረድተናል። ከክርስቶስ ጋር እንዴት እንደሞትን፣ እንዴትም እንደተነሣን፣ ከተናገረ በኋላ ከቁ. 15 እስከ 23 ድረስ የጌታና የባሪያ ምሳሌን አንሥቶ ለዱሮ ጌታ ተገዝተን የኃጢአትን ሥራ ሳንሠራ አሁን ለአዲስ ጌታ፣ እርሱም ለጽድቅ ወይም ለእግዚአብሔር፣ ተገዝተን የጽድቅን ፍሬ እንድናፈራ አመልክቶን ነበር። ያ የጌታና የባሪያ ምሳሌ ግን ደስ አሳሰነውም፣ አለመውደዱንም በምዕ.6:19 ገልጦአል። ስለዚህ አሁን ያንኑን ትምህርት ለማስተማር ብሎ ምሳሌውን ይለውጥና የባልና የሚስት ምሳሌ ያቀርባል።

በምዕ.6:15-23 እና በምዕ.7:1-6 የምናገኛቸው ምሳሌዎች አንድን ነገር ያስረዳሉ፣ እርሱም ከክርስቶስ ጋር በሕይወቱ መተባበራችንንና መዋሐዳችንን ነው። መተባበራችን በጌታና በባሪያው መካከል እንዳለ ነው። ነገር ግን በእውነት ከዚያ በበለጠ ይቀርባልና በባልና በሚስት መካከል እንዳለ መዋሐድ ነው። ስለ ባልና ሚስት «አንድ ሥጋ ናቸው» እንደተባለ (ዘፍ.2:24) እንዲሁ ክርስቲያን ከክርስቶስ ጋር ተዋሕዶአል። «በክርስቶስ ሥጋ» ለኃጢአት ብቻ ሳይሆን (6:16) ለሕግ ደግሞ ሞተናልና (7:4) ከእሥራቱ ስለተፈታን፣ ፈቃዳችን ቢሆን፣ የፈቃድ ነገር ነውና! «ከሙታን ለተነሣ» ለክርስቶስ ልንታሰር (ልንተባበር፣ ልንዋሐድ) እንችላለን። ሚስቶች ነገና ለባላችን እንገዛለን (ቁ.6) ነገር ግን ለዱሮ ባላችን፣ ለሕግ፣ እንደተገዛን ወይም ደግሞ ባሪያ ለጌታው እንደሚገዛ በፈደል ግጌታ ተገኝነት ሳይሆን አሁን በመንፈስ አርነት እንገዛለን። እውነት ነው፣ ለክርስቶስ ታስረናል ተባብረናልም፤ ነገር ግን በምዕ.6:15-23 እንደ ሆነ የባርነት ነገር ሳይሆን የፈቃድና የፍቅር ነገር ነው። ደስ የምናሰኝበቱ ባሪያዎቹ ስለሆንን አይደለም፤ አፍቃሪ (ወዳጅ) ሚስቱ ስለሆንን ነው እንጂ። በመጀመሪያው፣ በጌታና በባሪያ፣ ምሳሌ ደግሞ አስቀድመን የኃጢአትን በኋላም የጽድቅን ሥራ እንደ ሠራን፤ እንዲሁ በዚህ በሁለተኛው ምሳሌ አስቀድመን «ኃጢአት» እና «ሞት» የተባሉትን ልጆች ለሕግ እንወልዳለን፣ በኋላም «ቅድስና» እና «ሕይወት» የተባሉትን ልጆች

ለክርስቶስ እንወልዳለን፤ (ቁ.4፤5)። ይህም ሁሉ ማለት፤ ከክርስቶስ ጋር ተዋሕደናልና ኃጢአትን ማፍራት አንችልም ማለት ነው። ኃጢአትን እናፈራ እንደሆነ የክርስቶስ ወገኖች አይደለንም ማለት ነው።

ጳውሎስ በምዕ.6፡14 ላይ «ከሕግ በታች አይደላችሁም» ብሎ ነበርና ያን ነገር አሁን ሊያስረዳ ይፈልጋል። የባልና የሚስት ነገር ጠቅሶ ሕግ ሰውን በሕይወት ሳለ እንጂ ከሞተ በኋላ ሊገዛው አይችልምና በባልና በሚስት መካከል ያለው ሕግ (እስራት፤ መተባበር) ሁለቱ ገና ሳሉ እንጂ አንዳቸው ከሞተ በኋላ ሊጸና አይችልም ይላል። እንግዲያስ ባልዮው ሳለ ሕጉ (ማር.10፡6-9) ይጸናልና ሚስቲቱ ለሌላ ልትሆን አትችልም። ባልዋ ግን ቢሞት ከጋብቻ እስራት ተፈትታለችና ለሌላ ልትሆን ትችላለች፤ (ቁ.1-3)። ምሳሌው ይህ ነው፤ አሁንም በቁ.4-6 ላይ ፍቼን እናገኛለን።

በምሳሌው እንደተባለው ሁሉ እናንተ «በክርስቶስ ሥጋ ተሰቅላችኋልና (6፡6) «ሕግ» ለተባለ ባላችሁ ሞታችኋል፤ በመካከላችሁም የነበረው እስራት ተበጥሶአል። ነገር ግን ከክርስቶስ ጋር ደግሞ ተነሥታችኋል እንጂ ሞታችሁ አልቀራችሁምና (6፡8) «አሮጌውን ሰው ከሥራው ጋር ገፋችሁታልና፤» ቄላስይስ 3፡9። ገና በሥጋ ሳለን፤ እርሱም ማለት ከክርስቶስ ጋር ሳንሞት በፊት፤ በሕግ ምክንያት የፈለቀ የኃጢአት መሻት በብልቶቻችን ይሠራ ነበርና አርግዘን ለሞት የሚሆኑትን ልጆች ወለድን፤ (ያዕ.1፡15)። «(በአእምሮአችሁም መንፈስ ታደሱ፤ ለእውነትም በሚሆኑ ጽድቅና ቅድስና እንደ እግዚአብሔር ምሳሌ የተፈጠረውን አዲሱን ሰው ልበሱ።» መገዛታችን መቼም አልቀረም- ሚስት ለባልዋ እንደምትገዛ ዓይነት ይኸውም በመንፈስ (በጸጋ) ነው እንጂ በዱሮው ዓይነት፤ እርሱም በፈደል (በሕግ) አይደለም።

እንግዲያስ የክርስቶስ የሆኑት፤ ከክርስቶስ ጋር መዋሐዳቸውን አጽንተው ሲቆጥሩ ሳሉ፤ ኃጢአትን ሊሠሩ እንደማይችሉ እናያለን፤ (1ኛዮሐ.3፡9)። መዋሐዳቸውን ግን ቢረሱ ይሠሩት ይሆናል፤ (1ኛዮሐ.1፡3፤8፤ 2፡1)። «እንደ ንጽሕት ድንግል እናንተን ለክርስቶስ ላቀርብ ለአንድ ወንድ አጭቻችኋለሁና፤» 2ኛቆሮ.11፡2።

ደግሞ፡- (ዮሐ.8፡31-34፤ 1ኛዮሐ.3፡8፤10)።

ቁ. 7-24፡- የድል በር ተነግሮአል፤ ነገር ግን የጳውሎስን መልእክት እስከዚህ ድረስ ያነበበ ሰው «እንግዲህ በባርነት የያዘን ሕግ ነውን ወይስ ኃጢአት?» ብሎ ይጠራጠር ይሆናል። ለምን ቢባል፤ ሐዋርያው አንድ ጊዜ «ሕግ ነው»፤ አንድ ጊዜም ኃጢአት ነው»፤ ያለ ይመስላልና። የገዛንና በኃጢአት የያዘን ሕግ ነውን? ጳውሎስ ግን በዚያው «ሉረ አይሁን!» ወይም «ሉረ ከቶ አይደለም!» በሚል ቃል እንደ ወትሮው ሁሉ እየተጸየፈ በጽኑ ቃሉ ይመልሳል። «ሉረ አይሁን! አሳቡ እንኳ

የማይቻል ነው!» ይላልና ከዚህ ቃል ጀምሮ እስከ ምዕራፉ መጨረሻ ድረስ በባርነት የያዘን ያ ጋጢአት እንደ ሆነ ያስረዳናል።

ሕግ ገና ሳይመጣ በፊት ጋጢአት ነበረ፤ ነገር ግን አልተገለጠም ነበርና መኖሩ አልታወቀም። ሕግ የመጣው ጋጢአትን ለመግለጥ ነው። ለምሳሌ፡ ሕግ ሳይመጣ በፊት ምኞት አድርብኛል፤ ነገር ግን ጋጢአት መሆኑ አልታወቀም ነበርና በንጹሕ ሕሊና ኖርሁ። ከዚያ በኋላ ሕግ መጣ፤ አትመኝ ተባለና ያ ያደረብኝ ምኞት ጋጢአት መሆኑ ታወቀ። ጋጢአት መሆኑን አሁን ዐወቅሁኝ፤ ነገር ግን ምኞቴን ለማስቀረት አልቻልሁም! አልቻልሁምና ሕግ ለሞት አሳልፎ ሰጠኝ። ሕግ ማለፊያ ነው፡ የተገባም ነው፡ እኔ ግን ከጋጢአት ግዛት በታች የተሸጥሁ ነኝና ልፈጽመው አልቻልሁም። ክርስቲያን ሆኛለሁና ልፈጽመው በወደድሁ ነበር፤ ነገር ግን አልቻልሁም። በሥጋዬ መቅደስ ውስጥ ከእኔ የበረታ ሌላ አለ፤ እርሱም የሰይጣን ጫካ፤ እርሱም ወደ ጋጢአት መርቶ ይግርክኛል። በብልቶቼ ውስጥ ነውና ዬትም ብሄድ፡ ምንም ባደርግ፡ እርሱ አብሮኝ አለና ነፃ መውጣት አልችልም። «እኔ ምንኛ ጉስጽላ ሰው ነኝ! ለዚህ ሞት ከተሰጠ ሰውነት ማን ያድነኛል?» (ቁ.24።) «ማን» እንደ ተባለ አስተውሉ፤ ለምን ቢሉ፡ ከእኛ ውጭ የሆነ መድኃኒት እንዲሆን ያስፈልጋልና።

«ማን ያድነኛል!» ተብሎአልን? «እርሱ ሕዝቡን ከጋጢአታቸው ያድናቸዋል» የተባለለት ማን ነው? ኢየሱስ አይደለምን? «ማቴ.1:21።» «መዳን በሌላ በማንም የለም» ተብሎ የለምን? (የሐዋ.4:12።) «እግዚአብሔር ሙላቱ ሁሉ በእርሱ እንዲኖር ፈቅዶ የለምን? (ቁላ.1:19-20።) አዎን፤ እውነት ነው፤ መዳን የሚገኘው «በኢየሱስ ክርስቶስ በጌታችን» ነው፤ (ቁ.25፤ ም.6:23።) ጽድቅ በእርሱ እንደ ሆነ እንዲሁ፤ እግዚአብሔር ለዘላለሙ ይመስገን፤ ቅድስናና ነፃነት ደግሞ በእርሱ ነው። በኢየሱስ ክርስቶስ በጌታችን ሙሉ መዳን አለ!

(ቁ.7-12)፡- «ሕግ ጋጢአት ነውን?» ሉረ ከቶ አይደለም! ሉረ አይሁን! ሕግ ግን ለጋጢአት መነሻ ሆነ። ምክንያቱም፡ ሕግ ከመምጣቱ በፊት ለጋጢአት ኃይል አልነበረውም። ሕግ ከመጣ በኋላ ግን ጋጢአት ኃይልን አገኘ፡ (1ኛቆሮ.15:56።) ደግሞ፡ ሕግ በበዛበት መጠን ጋጢአት አብሮ እየበዛ እንደሚሄድ የታወቀ ነው። ጋጢአት ያለ ሕግ ምውት ነው፤ ጋጢአት መሆኑ አይቈጠርም፤ የሚነሣበትም መሠረት የለውም። ዱሮ፡ ሕግ ከመምጣቱ በፊት፡ ከጋጢአት ነፃ ነበርን፤ ሕግ አልነበረምና ጋጢአት አይቈጠርብንም ነበር፤ ፍርድም አይፈረድብንም ነበር። ስለዚህ ሕያዋን ነበርን። ከዚያ በኋላ ግን ሕግ በመኖሩ ምክንያት ጋጢአት ሕያው ሆነ፤ እኔም በሕጉ ምክንያት ደግሞ ሞትሁ! ለሕይወት ተሰጥቶ የነበረው ሕግ ፈራጅ ሆነብኝና የግድ ገደለኝ! ሕጉ ቅዱስ ነው፡ መልካምም ነው፤ ነገር ግን ፈራጅ ሆኖብኛልና ከሕግ በታች ባልሆን ይሻላል!

ቁ. 13-20:- እንግዲያስ የገደለኝ ሕግ ነውን? ወይስ ኃጢአት? ኃጢአት ነው እንጂ ሕግ ከቶ አይደለም። ሕግ መልካም ነው። የተሰጠበትም ምክንያት ኃጢአት ምንና ምን እንደ ሆነ ለመግለጥና የኃጢአትን ክፉነት ለማስታወቅ ነው። በዚህ በመልካሙ ነገር ለእኔ ሞትን የሠራ ኃጢአት ነው። ችግሩ ሕግ መንፈሳዊ ሲሆን እኔ ሥጋዊ በመሆኔ ነው። አንስማማም ማለት ነው። እኔ መንፈሳዊ ብሆን ኖሮ የሕግ ትእዛዝ በእኔ ይፈጸም ነበር፤ ነገር ግን ከሥጋ ድካም የተነሣ፤ እኔ ሥጋዊ በመሆኔ ማለት፤ ለሕግ አልተቻለም፤ (8:3-6) የማደርገው እንኳ ለእኔ ምሥጢር ነው። ነገሩ አይገባኝም። ማለት፤ የምጠላውን አደርጋለሁ እንጂ የምወደውን አላደርገም። ይገርማል! ያን ክፉ ነገር ለማድረግ ምንም ባልወድ አደርገዋለሁ! ክፉን አልወድምና ሕት መልካም እንደሆነ እኔ ራሴ ምስክር ነኝ። ልመስክር እንጂ ሕግን ገና አፈርሰዋለሁ! ነገር ግን በእውነት ኃጢአትን የማደርገው እኔ አይደለሁም! በሌላ ተገድጄ ነው እንጂ እኔ አይደለሁም። የማይታዘዝልኝ ሥጋዬ ነው። መልካሙን አደርገዋለሁ ደቃድ አለኝ፤ ሲናረኝ ባለም መልካሙን ለማድረግ ችሎታ የለኝም። ደቃድ አለኝ፤ ችሎታን ግን አጣሁ።

ቁ. 21-25:- አሁንም በእነዚህ ቁጥሮች ላይ ስለ ሌላ ሕግ ደግሞ እናነባለን። በሰው ወይም በእግዚአብሔር የተደነገገ ሕግ ሳይሆን ሁልጊዜ፤ ዘወትር፤ የሚደረግ እና የሚሆን ነገር ስለሆነ «ሕግ» ይባላል። የተለማመደ ነገር ነው ማለት ነው።

ይህ ሌላ «ሕግ» ምንድር ነው? መልካምን አደርግ ዘንድ ሰወድ ክፉ እንዲያድርብኝ ነው። በውስጡ ሰውነቴ፤ በልቤ፤ እኔ የእግዚአብሔርን ሕግ ሰወድ በብልቶቼ ውስጥ ይህ «ሌላ ሕግ» አለ፤ ሌላ ኃይል፤ ሌላ ሰው፤ ሌላ ጌታ፤ ሌላ መንፈስ፤ ማለት ነው። በአእምሮዬ መልካሙን ለይቼ መልካሙን ለማድረግ አስባለሁ፤ ነገር ግን ይህ «ሌላ ሕግ» ከአእምሮዬ ሕግ ነጥሎኝ ከብልቶቼ ወዳለው የኃጢአት ሕግ ይግርከኛል። «የኃጢአት ሕግ» ተባለ፤ ለምን ቢባል፤ ኃጢአትን መሥራት ደግሞ የተለማመደ ነገር ይሆናልና። የአእምሮዬ ሕግ አለ፤ በብልቶቼ የኃጢአት ሕግ አለ፤ ያም «ሌላ ሕግ» አለ፤ ይህም መጨረሻው ከፍ ካለ ከአእምሮዬ ሕግ ነጥሎኝ ወደ ታችኛው ወደ ኃጢአት ሕግ ሁልጊዜ አሳልፎ ይሰጠኛል። የምወደውን ለማድረግ አልቻልሁም። «እኔ ምንኛ ጐስቋላ ሰው ነኝ! ለዚህ ሞት ከተሰጠ ሰውነቴ (ስለምን በእውነት በዚህ ባርነት መኖር የሞት ያህል ነውና) ማን ያድነኛል?» ምስጋና ለእግዚአብሔር ይሁን! ለሕግ ያልተቻለውን እግዚአብሔር አድርጎአል። ነፃነት የቅድስና አረማመድም አለልኝ፤ እርሱም በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ!

1. ከቁ.1 እስከ 3 ድረስ የባልና የሚሰት ሕግ እናገኛለንና ብንመረምረው ለዛሬ ዘመናችን የሚሆን ትምህርት እናገኝበታለን።

ያገባች ሴት ባልዋ በሕይወት ሲኖር ከእርሱ ጋር በሕግ እንደታሰረች ተነግሮአል። ሕግ ማለት ምን ማለት እንደ ሆነ በቁ. 3 እናያለን፤ የጋብቻ ሕግ ነው። በዚህ ሕግ ባልዋ በሕይወት ሳለ ያች ያገባች ሴት ለእርሱ ታሥራለችና ለሌላ ወንድ መሆን አይፈቀድላትም። ባልዋ ቢሞት ግን ከዚያ ከጋብቻ ሕግ ተፈትታለችና ሌላን ልታገባ ትችላለች።

ሕጉ ሴትዋዋ አንድ ጊዜ ካገባች ያ ባልዋ በሕይወቱ እስካለበት ዘመን ድረስ ለእርሱ ታሰራለችና ለሌላ ብትሆን አመንዝራ እንጂ ሚስት አይደለችም ይላል። ይህም ከመጀመሪያ ጀምሮ የእግዚአብሔር ሕግ እንደ ሆነ ከዘፍጥ.2:24 እናያለን። ሰው ይህን ሕግ ለመጠበቅ ተቸግሮ ሌላ ሕግ፣ እርሱም የመፋታትን ሕግ፣ አወጣ። ጌታ ግን ወደ ጥንቱ ሕግ ተመልሶ «መፋታት አይገባም» ብሎ ቃሉን ሰጠ። (ማቴ.19:3-9)። እንደዚህም ደግሞ ሐዋርያው ጳውሎስ በ1ኛቆሮ.7:39 አስተምሮአል። በእግዚአብሔር ዓይን ባልና ሚስት አንድ ሥጋ ናቸውና ከሞት ሌላ ይህን እስራት የሚበጥስ የለም። ከዚያ «አንድ ሥጋ» ከሆኑት ከሁለቱ ሰዎች አንዱ ከሌላ ሥጋ ጋር ቢገናኝ ብቻ ነው። «ያለ ዝሙት ምክንያት» አይለያዩ ተባለ። (ማቴ.5:31-32፤ 19:9)። ይህን ሕግ ማፍረስ ከዐሥርቱ ቃላት 7ኛውን ቃል ማፍረስ ነውና፤ የሚፈረድብንም በሰው ልማድ ሳይሆን በእግዚአብሔር ሕግ ነውና፤ ክርስቲያን የተባለ ሁሉ በጣም ይጠንቀቅበት።

2. ከቁ.14 እስከ 24 ድረስ የሚገኘው ነገር የብዙዎቻችን ነገር ነው። ነገር ግን «የብዙዎቻችን» ሲባል የእውነተኛ ክርስቲያን ነገር ብቻ ነው። በእምነት ያልጸደቀ ሰው በእነዚህ ቁጥሮች ላይ ከተጻፈው ትግል ምንም አያውቅም። ቅድስና ለዓለም ሰው ሳይሆን አስቀድሞ ጻድቅ ለተቀበለ ሰው ብቻ እንደ ሆነ ታውቆአል። ጽድቅ በእግዚአብሔር ፊት አቀማመጣችንን ይለውጣል እንጂ ኃይል አይሰጠንም። «እንደ ጻድቃን» ያደርገናል፤ ጽድቅም ይቈጠርናል እንጂ፤ ጽድቅ ከራሳችን የለንም፤ ጻድቃንም ወደ መሆን አያደርሰንም። ነገር ግን በእምነት ጻድቃን ስለሆንን የምንወደውና የምንጠላው ነገር ሁሉ ተለወጠ። አሁን ኃጢአትን እንጠላለንና ኃጢአት መሥራትን አንወድም። የጸደቀ ሰው ቅዱስ ለመሆን የዘወትር ምኞቱ ነው። በውስጥ ሰውነቱ በእግዚአብሔር ሕግ ደስ ይለዋልና ሊጠብቀው ይጥራል። ነገር ግን የወደዱትን ለማድረግ የማይችሉ ስንትና ስንቶች ክርስቲያኖች አሉ! መቆም፤ ኃጢአትን ሳያደርጉ በኃጢአት ሳይሸነፉ መኖር ማለት፤ ይታገላሉ። ብዙ ጊዜ በተለይ አንድ ኃጢአት ነው የሚይዛቸው። ያን ኃጢአት መሥራትን አይፈቅዱም አይፈልጉምም፤ ነገር ግን ምንም ቢታገሉ ይወድቃሉ ይሸነፋሉም። እውነተኞች፤

አዲስ የተወለዱ፤ አማኞች ክርስቲያኖች ናቸው፤ በቅድስናም ለመኖርና ቅዱሳን ለመሆን ይናፍቃሉ ይታገላሉም። አንዳንድ ጊዜ እስከ ጥቂት ቀን ድረስ ያሸንፋሉ ደስም ይላቸዋል፤ በመጨረሻ ግን በብልቶቻቸው ያለ ያ «ሌላ ሕግ» ሁልጊዜ ያሸንፋቸዋልና ይወድቃሉ። እውነተኛ ክርስቲያኖች የሆንን ሁሉ ይህን ትግል እናውቅ የለምን? እንፈልጋለን፤ ነገር ግን አንችልም። ፈቃድ አለን፤ ኃይል ግን አጣን። የምናደርገውን አናውቅም፤ ዕብዶች የሆንን ይመስለናል። ለማሸነፍ የምንችለውን ሁሉ እናደርጋለን፤ ያልሞከርነው ብልሃት የለም። መሐላ እንምላለን፤ ሰውነታችንን እንቀጣለን፤ እንጸልያለን፤ እንጠግለን፤ እንመክራለንም፤ ያሳሰብነው ነገር የለም፤ ነገር ግን በመጨረሻው ላይ ትግላችን ሁሉ ጥጋ የሌለው፤ ተስፋችንም ከንቱ፤ ነገሩ የማይቻል ሆኖ ተገኝቶአል። ተስፋ ቂርጠን ከዚህ ከም.7:24 ከሚገኘው ሰው ጋር «እኔ ምንኛ ጉስቋላ ሰው ነኝ! ለዚህ ሞት ከተሰጠ ሰውነቴ ማን ያድነኛል?» ብለን ወደ መጮኽ ደርሰን የለምን? አንዳንዶቻችንም መውደቅ ከቶ የማናመልጥበት ነገር እንደ ሆነ አስበናል! ባሪያዎች ነንና አርነት ልንወጣ አንችልም እንላለን።

በዚህ በሚያሳዝን ባርነት የሚይዘን ምንድር ነው? በሽታውን ካወቅን መድኃኒትን ምናልባት እናገኛለንና።

ጥፋቱ መቸም/የተጀመረው በአዳም ጊዜ ነው። አዳም ለእግዚአብሔር ቃል ሳይታዘዝ ለሰይጣን ስለታዘዘ (ዘፍጥ.3:3-6) እጁን ለሰይጣን ሰጥቶ የሰይጣን ተገዥ (ባሪያ) ሆነ፤ እኛም በእርሱ ባሪያዎች ሆንን፤ ዘፍጥ.1:26። ሥጋውያን የሆንን በዚያ ጊዜ ነው፤ (ሮሜ 7:14፤ 8:3)። ለመግዛት የተፈጠርን (ዘፍጥ.2:28-30፤ መዝ.8:4-8) በኃጢአት ምክንያት የምንገዛ ባሪያዎች ሆንን ተገኘን። አዳም፤ ሰውም፤ የሰይጣን ተገዥ በሆነ ጊዜ ሰይጣን ወኪሉን በሥጋው ውስጥ አኖረ። «ሌላ ሕግ» የተባለው ይህ የሰይጣን ወኪል ነው። እርሱም በውስጣችን ነው፤ ከእኛም የበረታ ነው፤ በሥጋችን ነው፤ ስለዚህ በሥጋ እስካለንበት ጊዜ ሁሉ ድረስ ከእኛ ጋር ይሆናል፤ ፈቃዱንም የግድ ያስፈጽመናል። እኔ እውነተኛ ክርስቲያን ስሆን ያ የሰይጣን ወኪል በበለጠ ይፈትነኝ ይሆናል እንጂ ከቶ አይተወኝም፤ ወደ ገዳም መንከራሺ ብሄድ ከንቱ ነው፤ አብሮኝ ይመጣልና፤ መታገልም ከንቱ ነው፤ ከእኔ ይበረታልና፤ ጳውሎስ «እኔ አይደለሁም፤ በእኔ የሚያድር ኃጢአት ነው እንጂ» ሲል ይህን ማለቱ ነው፤ (7:17፤8)።

እውነተኛ ክርስቲያን ሆይ! ይህን ነገር ዕወቅ አስተውልም! በውስጥህ፤ እርሱም ማለት በሥጋህ፤ የሰይጣን ወኪል አለ። ክፉ የሆነው ሥጋህ አይምሰልህ። ሥጋህ ቅዱስ ነው፤ የእግዚአብሔርም ነው፤ (1ኛቆሮ.6:19-20)። በሥጋህ ውስጥ ግን ወንበዴ ገብቶአል፤ ይገዛልም፤ አይወጣምም። ሊያወጣው የሚችል ከእርሱ የበረታ ነው እንጂ አንተ ልታወጣው ከቶ አትችልም፤ (ማቴ.12:29)። «ሰው አስቀድሞ ኃይለኛውን ሳያስር ወደ ኃይለኛው ቤት ገብቶ ዕቃውን ሊነጥቀው እንዴት ይችላል?

ከዚያም ወዲያ ቤቱን ይበዘብዛል» (1ኛቆሮ.15:57) «... ነገር ግን በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ድል መንግትን ለሚሰጠን ለእግዚአብሔር ምስጋና ይሁን»

እንግዲያስ ማን ያድነኛል?» ትላለህን? ይህ ነው መልካሙ ጥያቄ! አሁንስ ተስፋ አለ! ተስፋ በራስህ ስታደርግ ተስፋ የለም። ሌላን መድኃኒት ለማግኘት በዙሪያህ ስትመለከት መልካም ነው፤ የሚያድንህ አለና። አንተ እጅህን ከነገሩ ብታነሣ እርሱ ጉዳዩን ያደርጋልሃል። አንዳች መዳን በራስህ ያለ መስሎሃልን? መዳን ሁሉ በኢየሱስ እንደሆነ ረስተሃልን? (የሐዋ.4:12)። በል! መዳን ወዳለበት ዘንድ ተመልከት። ከዚህ በፊት መቆም አልቻልህም አሁን ግን መድኃኒትህ ጽኑ ነውና መውደቅ ወዳለመቻል ስንኳ ትደርሳለህ! አሁን «የኃጢአት ሕግ» ወደ «ቅድስና ሕግ» ይዛወራል፤ ቅድስና የተለማመደ ነገር ሊሆን ነውና!

መንገዱ ምንድር ነው? መጀመሪያ፣ ከዚህ በፊት እንዳየን ሁሉ፣ በእምነት ነው እንጂ በሥራ፣ በራስህ ትግል፣ ከቶ አይደለም። መንገዱ በምዕ.6 ላይ ባገኘነው ነገር፣ እርሱም ማለት ከክርስቶስ ጋር መዋሐዳችንን በመቁጠር ነው፣ (6:11) ይህ የድል በር ነው። በዚህ በመዋሐዳችን ስንቂጥር በምዕ.8ትም ላይ ይህ መቁጠር «በመንፈስ መመላለስ» ይባላል፤ ያደረገን መንፈስ ቅዱስ ያን «ሌላ ሕግ» አድክሞ ለመቆምና በማያቋርጥ ቅድስና ለመመላለስ ያስችለናል። እኛ ስናምን መንፈስ ቅዱስ ለማሸነፍ ይሰጠናል። የድል ጎዳና ይህ ነው። በሩ በምዕ.6፤ ጎዳናውም በምዕ.8 ነው።

አሁን የመውደቅ ሕግ ቀርቶአል፣ የመቆምም ሕግ ገብቶአል። ከክርስቶስ ጋር መዋሐዴን ከቆጠርሁ ኃጢአትን መሥራት ግዴታ የለም፣ ለእርሱም መታዘዝ የለብኝም። ከኃጢአት ሕግ አርነት ወጣሁ ማለት ነው። ኃጢአትን መሥራት መቼም ገና የሚቻል ነገር ነው፣ መቁጠሪያም ችል ያልሁት እንደሆነ ኃጢአትን እሠራሁ። ነገር ግን በፈቃዴ ነው እንጂ ግዴታው ቀርቶአል። ኃጢአትን መሥራት አሁን አይገድደኝም፣ ባሪያ የነበርሁ አሁን ጌታ ሆንሁ። ጎዳናውን በም.8 እናያለን፤ ነገር ግን አሳቡን አሁን እንገንዘበው፡- ያለብኝ ማመን ነው እንጂ መታገልስ የለብኝም። ከክርስቶስ ጋር መዋሐዴን በምቂጥርበት ጊዜ ሁሉ በውስጤ ያለው መንፈስ ቅዱስ ደግሞ በውስጤ ባለው በሰይጣን ወኪል ላይ የማያቋርጥ ድል ይሰጠኛል።

* * *

ምዕራፍ 8

1. እንግዲህ በክርስቶስ ኢየሱስ ላሉት አሁን ኩነቱ የለባቸውም። 2. በክርስቶስ ኢየሱስ ያለው የሕይወት መንፈስ ሕግ ከኃጢአትና ከሞት ሕግ አርነት አውጥቶናል። 3.4. ከሥጋ የተነሣ ስለደከመ ለሕግ ያልተቻለውን፤ እግዚአብሔር የገዛ ልጁን በኃጢአት ሥጋ ምላሴ በኃጢአትም ምክንያት ልኮ አድርጎአልና፤ እንደ መንፈስ ፈቃድ እንጂ እንደ ሥጋ ፈቃድ በማንመላለስ በእኛ የሕግ ትእዛዝ ይፈጸም ዘንድ ኃጢአትን በሥጋ ኩነት። 5. እንደ ሥጋ ፈቃድ የሚኖሩ የሥጋን ነገር ያስባሉና፤ እንደ መንፈስ ፈቃድ የሚኖሩ ግን የመንፈስን ነገር ያስባሉ። 6. ስለ ሥጋ ማሰብ ሞት ነውና፤ ስለ መንፈስ ማሰብ ግን ሕይወትና ሰላም ነው። 7. ስለ ሥጋ ማሰብ በእግዚአብሔር ዘንድ ጥል ነውና፤ ለእግዚአብሔር ሕግ አይገዛምና፤ መገዛትም ተስኖታል፤ 8. በሥጋ ያሉትም እግዚአብሔርን ደስ ሊያስኙት አይችሉም።

9. እናንተ ግን የእግዚአብሔር መንፈስ በእናንተ ዘንድ ቢኖር፤ በመንፈስ እንጂ በሥጋ አይደላችሁም። የክርስቶስ መንፈስ የሌለው ከሆነ ግን ይኸው የእርሱ ወገን አይደለም። 10. ክርስቶስ በእናንተ ውስጥ ቢሆን ሰውነታችሁ በኃጢአት ምክንያት የሞተ ነው፤ መንፈሳችሁ ግን በጽድቅ ምክንያት ሕያው ነው። 11. ነገር ግን ኢየሱስን ከሙታን ያስነሣው የእርሱ መንፈስ በእናንተ ዘንድ ቢኖር፤ ክርስቶስ ኢየሱስን ከሙታን ያስነሣው እርሱ በእናንተ በሚኖረው በመንፈሱ፤ ለሚሞተው ሰውነታችሁ ደግሞ ሕይወትን ይሰጠዋል።

12. እንግዲህ፤ ወንድሞች ሆይ፤ ዕዳ አለብን፤ እንደ ሥጋ ፈቃድ ግን እንኖር ዘንድ ለሥጋ አይደለም። 13. እንደ ሥጋ ፈቃድ ብትኖሩ ትሞቱ ዘንድ አላችሁና፤ በመንፈስ ግን የሰውነትን ሥራ ብትገድሉ በሕይወት ትኖራላችሁ። 14. በእግዚአብሔር መንፈስ የሚመሩ ሁሉ እነዚህ የእግዚአብሔር ልጆች ናቸውና። 15. አባ አባት ብለን የምንጮኸበትን የልጅነትን መንፈስ ተቀበላችሁ እንጂ እንደ ገና ለፍርሃት የባርነትን መንፈስ አልተቀበላችሁምና። 16. የእግዚአብሔር ልጆች መሆናችንን ያመንፈሰ ራሱ ከመንፈሳችን ጋር ይመስክራል። 17. ልጆች ከሆንን ወራሾች ደግሞ ነን፤ ማለት የእግዚአብሔር ወራሾች ነን፤ አብረንም እንድንከበር አብረን መከራ ብንቀበል ከክርስቶስ ጋር አብረን ወራሾች ነን።

18. ለእኛም ይገለጥ ዘንድ ካለው ክብር ጋር ቢመዛዘን የአሁኑ ዘመን ሥቃይ ምንም እንዳይደለ አስባለሁ። 19. ፍጥረት ናፍቆት የእግዚአብሔርን ልጆች መገለጥ ይጠባበቃልና። ፍጥረት ለከንቱነት ተገዝቶአልና፤ 20. በተስፋ ስላስገዛው ነው እንጂ በፈቃዱ አይደለም፤ 21. ተስፋውም ፍጥረት ራሱ ደግሞ ከጥፋት ባርነት ነፃነት መጥቶ ለእግዚአብሔር ልጆች ወደሚሆን ክብር ነፃነት እንዲደርስ ነው። 22. ፍጥረት ሁሉ እስከ አሁን ድረስ አብሮ በመቃተትና በምጥ መኖሩን እናውቃለንና። 23. እርሱም ብቻ አይደለም፤ ነገር ግን የመንፈስ በኩራት ያለን ራሳችን ደግሞ የሰውነታችን ቢዛ የሆነውን ልጅነትን እየተጠባበቅን ራሳችን በውስጣችን እንቃትታለን። 24. በተስፋ ድነናልና፤ ነገር ግን ተስፋ የሚደረግበቱ ነገር ቢታይ ተስፋ አይደለም፤ የሚያየውንም ማን ተስፋ ያደርገዋል? 25. የማናየውን ግን ተስፋ ብናደርገው በትዕግሥት እንጠባበቃለን።

26. እንዲሁም ደግሞ መንፈስ ድካማችንን ያግዛል፤ እንዴት እንድንጸልይ እንደሚገባን አናውቅምና፤ ነገር ግን መንፈስ ራሱ በማይነገር መቃተት ይማልድልናል፤ 27. ልብንም የሚመረምረው የመንፈስ አሳብ ምን እንደ ሆነ ያውቃል፤ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ስለ ቅዱሳን ይማልዳልና።

28. እግዚአብሔርንም ለሚወዱት እንደ አሳቡም ለተጠፋት ነገር ሁሉ ለበጎ እንዲደረግ እናውቃለን። 29. ልጁ ቡበዙ ወንድሞች መካከል በኩር ይሆን ዘንድ፤ አስቀድሞ ያወቃቸው የልጁን መልክ እንዲመስሉ አስቀድሞ ደግሞ ወስኖአልና፤ 30. አስቀድሞም የወሰናቸውን እነዚህን ደግሞ ጠራቸው፤ የጠራቸውንም እነዚህን ደግሞ አጸደቃቸው፤ ያጸደቃቸውንም እነዚህን ደግሞ አከበራቸው።

31. እንግዲህ ስለዚህ ነገር ምን እንላለን? እግዚአብሔር ከእኛ ጋር ከሆነ ማን ይቃወመናል? 32. ለገዛ ልጁ ያልራራለት ነገር ግን ስለ ሁላችን አላልፎ የሰጠው ያው ከእርሱ ጋር ደግሞ ሁሉን ነገር እንዲያው እንዴት አይሰጠንም? 33. እግዚአብሔር የመረጣቸውን ማን ይከሰሳቸዋል? የሚያጸድቅ እግዚአብሔር ነው፤ የሚኩንንስ ማን ነው? 34. የሞተው፤ ይልቁንም ከሙታን የተነሣው፤ በእግዚአብሔር ቀኝ ያለው፤ ደግሞ ስለ እኛ የሚግልደው ክርስቶስ ኢየሱስ ነው። 35. ከክርስቶስ ፍቅር ማን ይለየናል? መከራ፤ ወይስ ጭንቀት፤ ወይስ ስደት፤ ወይስ ራብ፤ ወይስ ራቁትነት፤ ወይስ ፍርሃት፤ ወይስ ሰይፍ ነውን?

36. ስለ አንተ ቀኑን ሁሉ እንገደላለን፤ እንደሚታረዱ በጎች ተቋጠርን

ተብሎ እንደ ተጻፈ ነው።

37. በዚህ ሁሉ ግን በወደደን በእርሱ ከአሸናፊዎች እንበልጣለን። 38. ሞት ቢሆን፤ ሕይወትም ቢሆን፤ መላእክትም ቢሆኑ፤ ግዛትም ቢሆን፤ ያለውም ቢሆን፤ የሚመጣውም ቢሆን፤ ኃይላትም ቢሆኑ፤ 39. ከፍታም ቢሆን፤ ዝቅታም ቢሆን፤ ልዩ ፍጥረትም ቢሆን፤ በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን ካለ ከእግዚአብሔር ፍቅር ሊለየን እንዳይችል ተረድቼአለሁ።

ምዕራፍ ስምንት

ይህ የሙሉ መዳን ምዕራፍ ነው። ስለ ሰውነታችን መዳን፣ በፊታችን ስለሚቋቋም ክብር፣ ስለ መዳናችን ጽናት፣ እናነባለን። የእግዚአብሔር ፈቃድ ነፍሳችን ብቻ እንዲድን ሳይሆን ሰውነታችንም ደግሞ እንዲድንና እኛ ልጆቹና ወራሾቹ ሆነን የክብሩ ተካፋዮች እንድንሆን ነው። ይህም ፈቃዱ ከመፈጸሙ ሊከለከል የሚችል ከቶ አንድም ነገር የለም። በምዕራፉም መጨረሻ ላይ ደግሞ፣ በምዕ.6 እና በምዕ.7 መጨረሻ ላይ እንዳገኘነው፣ ይህ ሙሉ መዳን የሚገኝበት «በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን» እንደ ሆነ እናያለን። በእርሱ ሙሉ፣ የተፈጸመ፣ የዘላለምም መዳን አለ።

ክርስቶስን በማመን ምክንያት ጽድቅ ከተቋጠረለን በኃጢአታችን ሁሉ ኩነቷ እንደሌለብን በምዕ.3 መጨረሻና በምዕ.4 መጨረሻ ላይ አይተናል። ከዚያ በኋላ በምዕ.5 ላይ ስለተወረሰ ኃጢአት ደግሞ ቢናገር «ኃጢአት በበዛበት ዘንድ ጸጋ ከመጠን ይልቅ በለጠ» ብሎአልና ከእርሱ ደግሞ ኩነቷ እንደሌለብን ተረዳን። አሁንም ደግሞ በምዕ.7 ስለሚገዛን ኃጢአት አንብበናል። በዚያም ምዕራፍ መጨረሻ ላይ ያ ከኃጢአት ኃይል በታች የተጠቃ ክርስቲያን «እኔ ምንኛ ነስቋላ ሰው ነኝ! ለዚህ ሞት ከተሰጠ ሰውነት ማን ያድነኛል?» ብሎ ሮሽ ነበር። ክርስቲያን ነውና ነፍሱ እንደ ዳነ ያውቃል፤ አሁን የተቸገረበት በሰውነቱ ነው። ጻድቅ ሰው ቅዱስ ደግሞ ሊሆን ይፈልጋል። እግዚአብሔር ለጽድቁ እንዳሰበ እንዲሁ ደግሞ ለቅድስናው እንዳሰበ በዚያ ምዕራፍ መጨረሻ ላይ ተስፋ ተሰጥቶአል። «በኢየሱስ ክርስቶስ በጌታችን ለእግዚአብሔር ምስጋና ይሁን» ተብሎ ነበር። ማለት፣ ከዚያ በሰውነቱ ካለ የኃጢአት ኃይልና በሰውነቱ ካለ ሞት፣ በእግዚአብሔር ዘንድ መዳን አለ፣ ያም መዳን በኢየሱስ ክርስቶስ በጌታችን ነው፣ ማለት ነው። ስለዚህ አሁን በምዕ.8 ሰውነታችን ደግሞ እንዴት እንደሚድን ይነግረናል። ሰውነታችን ካደረበት የኃጢአት ኃይል ዛሬ የሚድንበት እና ከዚህ በኋላ ከኃጢአት መኖር ስንኳ የሚድንበት፣ በክርስቶስ ካመንንና ከእርሱ ጋር ከተዋሐድን በኋላ በተሰጠንና አሁን በሰውነታችን በሚኖረው በመንፈስ ቅዱስ ነው። ለሰውነታችን ፍጹም ድል የሚሰጥ እርሱ ነው። «ለዚህ ሞት ከተሰጠ ሰውነታችን» የሚያድነን መንፈስ ቅዱስ ነው።

ትልቁ የዚህ ምዕራፍ ችግር «መንፈስ» የተባለውን ቃል መተርጎም ነው። ከዚህ በፊት በመልእክቱ ይህን ቃል ብዙ ጊዜ አላገኘነውም። በዚህ ምዕ.8 ላይ ግን 21 ጊዜ እናገኘዋለን! «መንፈስ» ሲባል አንዳንድ ጊዜ መንፈስ ቅዱስ ማለት እንደሆነ ግልጽ ሲሆን፣ አንዳንድ ጊዜ ደግሞ መንፈስ ቅዱስ እንደሆነ ወይም የሰው መንፈስ ወይም ደግሞ መንፈሳዊ ነገር እንደ ሆነ በእርግጥ አይታወቅም። የመጽሐፍ ቅዱስ

ሊቃውንት አልተሰማሙበትም፤ አንዱም እንደዚህ አንዱም እንደዚያ አድርጎ ተርጉሞታል።

ሁለተኛ ችግር ደግሞ አለ። ሐዋርያው በቁ.2 ስለ ኃጢአት እና ስለ ሞት ሕግ ሲናገር ስለ የትኛው ሕግ ነው የሚናገረው? ስለ እግዚአብሔር ሕግ ነውን? እርሱ ኃጢአትን ገልጦ ወደ ሞት ያደርሳልና፤ ደግሞ በሚከተለው ቁጥር ስለዚያ ሕግ በግልጽ ይናገራልና። ወይም በምዕ.7:23ና 24 ላይ የተባለበት ወደዚህ ሞት የሚያደርስ የኃጢአት ሕግ ነው? ይህ ነው ብሎ ነገሩን መቀረጥ ያስችላል።

ቢሆንም፣ መሠረታዊው አሳብ፣ እርሱም የድል ጎዳና፣ ፈቃዳችን ለመንፈስ ቅዱስ ሲያደላ ሲያዘነብልም መንፈስ ቅዱስ ራሱ ድሉን እንደሚሰጠን ነው። እኛ በክርስቶስ ለኃጢአት እንደሞትን፣ በእርሱም ለእግዚአብሔር ሕያዋን እንደሆንን፣ ስንቁጥር እርሱ መንፈስ ቅዱስ ኃይልን ሰጥቶ የእግዚአብሔርን ሕግ እንድንፈጽም ያደርጋል። «እንደ ሥጋ ፈቃድ የሚመላለስ ሰው»፣ እርሱም ማለት በክርስቶስ ያላመነና መንፈስ ቅዱስ ያላደረበት ፍጥረታዊ ሰው (1ኛቆሮ.2:14)፣ ብቻውን ነውና ያ በውስጡ ያለው የሰይጣን ወኪል የግድ ይገዛዋል። በክርስቶስ አምና ከእርሱ ጋር እንደሞተና እንደተነሣ የሚቈጥረው ሰው ግን በውስጡ፣ ከሰይጣን ወኪል ሌላ፤ ሌላ እርሱም የእግዚአብሔር ወኪል የሆነ መንፈስ ቅዱስ፣ አለ። መንፈስ ቅዱስም እግዚአብሔር ነውና፣ ከተፈጠረም ከሰይጣን ፈጣሪ አምላክ ይበረታልና፣ እኛ ለመንፈስ ቅዱስ አድልተን «እንደ መንፈስ ፈቃድ» ብንመላለስ ያደረብን መንፈስ ቅዱስ የማያቋርጥ ድል ይሰጠናል። የድል ጎዳና ይህ ነው።

ቁ.1-11፡- በም.7 ላይ የተናገረለት ሰው በውስጡ ካለው ኃጢአት የተነሣ ተቸግሮ «ግን ያድነኛል?» ብሎ ጮኹ ነበር። ሐዋርያው መልስ ለመስጠት ሲጀምር፣ እስከ አሁን ድረስ የጻፈውን ሁሉ አስተውሎ «እንግዲህ በክርስቶስ ኢየሱስ ላሉት አሁን ግንኛውም ዓይነት ኩነት የለባቸውም» ብሎ ለመልሱ የሚሆን መሠረታዊ ነገር አስቀድሞ ይመሠርታል። በተሠራ ኃጢአት ምክንያት በክርስቶስ ኢየሱስ ላመኑትና ለተዋሐዱት ኩነት የለም፣ (3:22-25፤ 4:23-25)። በተወረሰ ኃጢአት ምክንያት ደግሞ እንደዚሁ ኩነት የለም፣ (5:18-21)። አሁን ደግሞ በሰውነታችን ላለው ኃጢአት እንዳንገዛ በክርስቶስ ኢየሱስ ኩነት የለም ተባለ፣ (8:1።) ቁ.2 ደግሞ ምክንያቱን ያስረዳል። በክርስቶስ ኢየሱስ ያለው የመንፈስ ቅዱስ ሕግ ከዚያ በም.7:23ና 24 ላይ ካየነው፣ ሰውነታችንን ወደ ሞት ከሚያደርስ የኃጢአት «ሕግ» አውጥቶናል። ኃጢአትን መሥራት ሕግ ሆኖ ነበር፣ እኔም ባሪያ ሆኜ ነበር። ከዚያ ሕግና ከዚያ ባርነት ሌላ «ሕግ»፣ እርሱም የመንፈስ ቅዱስ ሕግ፣ እርነት አውጥቶኛል። ይህ እውነት ነው፣ ነገር ግን ከዚህ በሚቀጥሉት ቁጥሮች ሐዋርያው ይህ ነገር ለመንፈሳውያን፣ እርሱም ማለት «በክርስቶስ ኢየሱስ ላሉት ብቻ እንደሆነ ይጽፋል። መንፈስ ቅዱስ «የሕይወት መንፈስ» የተባለበት ምክንያት እርሱ ሕይወት ሰጪ ሆኖ ለሞት የተሰጠ ሰውነታችንን (7:24) ሕያው የሚያደርግ

እርሱ ስለ ሆነ ነው። መንፈስ ቅዱስ ይህን አርነት ሊያወጣን የሚችልበት እግዚአብሔር የገዛ ልጁን ልኮ ኃጢአትን በሥጋ ስለ ኩነነ ነው። በልጁ ላይ ሆኖአልና አሁን «በእርሱ ላለን ኩነኔ የለብንም። እግዚአብሔር የገዛ ልጁን ልኮ ኃጢአትን በሥጋ ኩንኖአልና ኃጢአት በእኛ ዛሬ ሊሠለጥን አይችልም። ልጁ የተላከ «በኃጢአተኛ ሥጋ ምሳሌ» ነው እንጂ የእርሱ ሥጋ ኃጢአተኛ አልነበረም። ከቅድስት ድንግል ማርያም ስለተወለደ በኃጢአተኛ ሥጋ አልነበረም፤ ነገር ግን በኃጢአተኛ ሥጋ ምሳሌ መጥቶአል፤ (ዮሐ.1:14፤ 2ኛቆሮ.5:21፤ ዕብ.4:15)። በእርሱ ሥጋ፣ በዚያም እኛን በሚያስቸግረን ዓይነት ሥጋ፣ እግዚአብሔር ኃጢአትን ኩነኔ። ኢየሱስም ለኃጢአት ሁሉ መሥዋዕትን አቀረበ። እንግዲህ በክርስቶስ ኢየሱስ ላሉት የኃጢአት ነገር አልቆላቸዋል። በምዕ. 7 እንዳነበብን፣ ሕግ የተሰጠበት ምክንያት ከኃጢአት ጠብቆ በቅድስና ሊያራምደን ነበር። እኛ ግን የሥጋ በመሆናችን (7:14) ይህን ለማድረግ ሕጉ አልቻለም። ሕግ መንፈሳዊ ሆኖ ለመንፈሳውያን ነበረ። ሕጉ የሚፈጸም ከሆነ እኛ መንፈሳውያን እንድንሆን ያስፈልጋል፤ እግዚአብሔርም ያደረገው ይህንኑ ነው። መንፈሱን በውስጣችን በማኖር መንፈሳዊያን አደረገንና እንደ መንፈስ ፈቃድ እንጂ እንደ ሥጋ ፈቃድ በማንመላለስ፣ በእኛ፣ የሕግ ትእዛዝ ይፈጸማል፤ እኛም ከኃጢአት ተጠብቀን በቅድስና ልንኖር እንችላለን። እንደ መንፈስ ፈቃድ ብንመላለስ፣ ቅድስና ሕግ ይሆንልናል ማለት ነው። እንደ ሥጋ ፈቃድና እንደ መንፈስ ፈቃድ የሚመላለሱ በዮሐ.3:6 ላይ እንደተነገረባቸውና እንደ ተነገረላቸው ናቸው። እንደ ሥጋ የሚመላለሱ ሥጋውያን ናቸው፤ እንደ መንፈስ የሚመላለሱ መንፈሳውያን ናቸው። መንፈሳዊ ሰውና ሥጋዊ ሰው ፈጽሞ በልዩ ሕይወት ውስጥ ሥጋ ከቶ አይችልም፤ ነገር ግን በእኛ፣ በመንፈሳውያን፣ «በክርስቶስ» በሆንን፣ ውስጥ መንፈስ ቅዱስ አለ፣ እርሱም ለሕግ እንድንታዘዝ ያደርጋል፤ (ሕዝ.36:27)።

እንደ ሥጋ ፈቃድ በሚመላለስ በፍጥረታዊ ሰው (2ኛቆሮ.2:14) እና እንደ መንፈስ ፈቃድ በሚመላለስ በመንፈሳዊ ሰው መካከል ታላቅ ልዩነት አለ። እንደ ሥጋ ፈቃድ የሚኖሩ (ኤፌ.2:3) የሥጋን ነገር ያሰባሉ፤ እንደዚህም ማሰብ፤ በእግዚአብሔር ዘንድ ጥል ነውና፣ እንደዚህም የሚሄዱ ለሕግ መገዛት አይችሉምና፣ እግዚአብሔርን ደስ ሊያሰኙ አይችሉም። «አይቻልም!» የተባለው ቃል በሥጋ በሆኑት ላይ ለዘላለሙ ተጽፎአል። ነገር ግን እንደ መንፈስ ፈቃድ ብንመላለስ፣ ከመንፈስ የተወለድን ስንሆን ማለት፣ የመንፈስን ነገር እናስባለንና ለእግዚአብሔር ሕግ ልንገዛና እግዚአብሔርን ደስ ለማሰኘት እንችላለን። ለእኛ መቻል አለ ማለት ነው። አለመቻሉ ለሥጋውያን ነው እንጂ ለእኛ ለመንፈሳውያን አይደለም፤ (ቀ.1-8)።

በምዕ.7:24 ላይ የተገኘው ሰው «ለዚህ ሞት ከተሰጠ ሰውነቴ ማን ያድነኛል?» ብሎ ሲጮኽ የተመኘው ሰውነቱን ከገዛው ከኃጢአት ኃይልና ከሞት የሚያድን

ነበረና፡ በዚህ በምዕ.8፡1-8 ድረስ መንፈስ ቅዱስ በውስጡ በመኖርና በመሥራት ሰውነቱ ከዚያ ከሠለጠነበት ኃጢአት እንዴት እንደዳነ ተናግሮናል። አሁን ደግሞ ከቀ.9-11 ድረስ ሰውነቱ ባደረበት መንፈስ ቅዱስ ከሞት ደግሞ እንዴት እንደሚድን ያሳያል። በመንፈሳዊ ሰው፡ ማለት፡ «በክርስቶስ» በሆነ ሰው መንፈስ ቅዱስ ገብቶ ሰውነቱን ቤተ መቅደሱ ያደርግና (1ኛቆሮ.6፡19-20) ከኃጢአት ኃይል ከሞትም ያድነዋል። ስለዚህ በቀ. 9 የኢየሱስ ክርስቶስና ቅዱሳን ሊሆኑ ለተጠሩት በሮሜ ላሉት ሲጽፍ (1፡6-7) ሐዋርያው በድፍረት ቃል «እናንተ ግን የእግዚአብሔር መንፈስ በእናንተ ዘንድ ቢኖር፤ በመንፈስ እንጂ በሥጋ አይደላችሁም» ይላል። ጥርጥር ያለበት እንደ መሆኑ «ያለ እንደሆነ» ሳይል «ከሆነ» ይላቸዋል። አለና፡ «ከሆነ»፤ በሥጋ ተይዛችሁ ሳይሆን መንፈሳውያን ናችሁ ይላል። ማለት፡ ነገሩ አለቀ! መንፈሳውያን ናችሁና መንፈስ ቅዱስ ሰውነታችሁን ከኃጢአት ኃይል ከሞትም ያድናል ማለት ነው። ምናልባት ግን የክርስቶስ መንፈስ የሌለው ሰው ቢኖር፤ ያ ሰው እውነተኛ ክርስቲያን አይደለም። የክርስቶስን ስም ይሸከምና ወደ ቤተ ክርስቲያን ይሄድ ይሆናል እንጂ በእውነት የክርስቶስ ወገን አይደለም። ክርስቶስ ግን በመንፈሱ በእኛ ውስጥ ከሆነ፤ እውነት ነው፤ ሰውነታችን መቸም ከአዳም በወረሰነው በኃጢአት ጠንቅ ምክንያት ሟች ነው (5፡12)፤ መንፈሳችን ግን ክርስቶስ ባደረገልን ሥራና ከክርስቶስ ዘንድ በተቀበልነው ጽድቅ ምክንያት ሕያው ነው። ሰውነታችን ይሞታል፤ ነገር ግን ክርስቶስን ከሙታን ያስነሣው መንፈስ ቅዱስ እኛን ደግሞ ያስነሣል። ማለት፡ «ለሚሞተው ሰውነታችን ሕይወትን ይሰጣል» ማለት ነው። በም.7፡24 ላይ የነበረውም ሰው የተመኘው ይኸው ነገር ነው! የሰውነቱን መዳን ተመኝቶ «ማን ያድነኛል?» ብሎ ቢጮኽ ሐዋርያው «መንፈስ ቅዱስ ያድነሃል!» ብሎ መልስ ሰጥቶአል። እግዚአብሔር አብ የሙሉ መዳናችንን አሳብ አስቦአል፤ እግዚአብሔር ወልድ ለሙሉ መዳናችን የሚሆንን መሠረት ጥሎአል፤ እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ በዚህ አሳብና መሠረት ላይ ሠርቶ ሙሉ መዳናችንን ይፈጽማል። ስለዚህ ነው በቀ.9 ላይ «የእግዚአብሔር መንፈስ» ከተባለ በኋላ «የክርስቶስ መንፈስ» የተባለው። በቀ.11ም ደግሞ «መንፈሱ» ሲል እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ማለት ነው። በውስጣችን በሚኖር መንፈስ ቅዱስ ከኃጢአት ኃይል ከሞትም መዳንን እናገኛለን።

ቀ.12-17፡- አሁንም ደግሞ ሐዋርያው እንደ መንፈስ ፈቃድ እንኖር ዘንድ በመንፈስ ቅዱስም እንመራ ዘንድ ያለብንን ዕዳ ያመለክተናል። ሥጋ የዋለልን ውለታ ከቶ የለምና ለሥጋ ምንም ዕዳ የለብንም። እንደ ሥጋ ፈቃድ እሺ ብለን ብንኖር የግድ «ለዚህ ሞት ከተሰጠ ሰውነት ማን ያድነኛል?» ብለን እንደገና እንጮኻለን። በውስጣችን ባለው መንፈስ ቅዱስ ግን በየጊዜው ሁሉ ከሥጋችን የሚመነጭ የኃጢአት መሻት (7፡5) ተንኩልንም ብንገድል በሕይወት፤ በነፃነትና በአርነት፤ በኃይልና በደስታ፤ በዚያም በበዛ ሕይወት (ዮሐ.10፡10) እንኖራለን። እንደዚህ ስንኖር ግን፡ ማለት እንደ መንፈስ ፈቃድ ኖረን ምን ጊዜም ቢሆን

በመንፈስ ቅዱስ ስንመራ፡ የእግዚአብሔር ልጆች ነን እንጂ ተመልሰን ባሪያዎች መሆናችን አይደለም። (ጳውሎስ በምዕ.6:19 ላይ የተሰጠውን ምሳሌ ያልወደደበት ምክንያት ይህ ነው።) ለዚህም ነገር የሚመሰክር መንፈሳችን ነው፤ ለምን ቢሉ፡ አሁን እንደገና የባርነትን መንፈስ ተቀብለን በፍርሃት አንገዛም፤ ነገር ግን ከልባችን የልጅነት መንፈስ ፈልቆ እግዚአብሔርን «አባት» እንለው ዘንድ ያስኘናልና። የሚመሰክርም የራሳችን መንፈስ ብቻ አይደለም፤ ዳሩ ግን መንፈስ ቅዱስ ደግሞ ከመንፈሳችን ጋር ሆኖ «በእውነት ልጆችህ ናቸው» ብሎ ለልጅነታችን ይመሰክራል (ኢሳ.63:16)። እንግዲያስ መንፈስ ቅዱስ መስከሮአልና በእውነት ልጆች መሆናችን ነው። ልጆችም ከሆንን እንደ ሌሎች ልጆች ሁሉ ሆነን ወራሾች፤ ያውም የእግዚአብሔር ወራሾች፤ ነን፤ ከክርስቶስም ጋር መከራ ዛሬ ተቀብለን አንድነታችንን ብናስረዳ በኋላ ከእርሱ ጋር ደግሞ የክብር ተካፋዮች እንሆናለን።

ቅድስና ዕዳ ነው! እንደዚህ የሚያዩት እንዴት ጥቂቶች ናቸው! በብዙ ሰዎች ዘንድ ቅድስና ለአንዳንዶች ለቅዱሳንም እንጂ ለእነርሱና ለሰው ሁሉ እንደሆነ ከቶ አይመስላቸውም። ጳውሎስ ግን በቅድስና መኖር መቻሉን አረጋግጦ ሲያበቃ ለክርስቲያን ሁሉ የግድ አስፈላጊ እንደሆነ ይነግረናል። ቅድስና ዕዳ ነው! «ይህ የእግዚአብሔር ፈቃድ እርሱም መቀደሳችሁ ነው» (1ኛተሰ.4:3)። «ትቀደሱ ዘንድ ፈልጉ፤ ያለ እርሱ ጌታን ሊያይ የሚችል የለምና» (ዕብ.12:14)። «የጠራችሁ ቅዱስ እንደ ሆነ እናንተ ደግሞ በኑሮአችሁ ሁሉ ቅዱሳን ሁኑ» (1ኛጴጥ.1:13-19) ተብሎአል። አዎን፤ ቅድስና ለክርስቲያን ሁሉ የሚሆን ዕዳ ነው። እንቀደስ ዘንድ፤ ከኃጢአት የተለየን እንሆን ዘንድ፤ በመንፈስ ቅዱስ ተመርተን እንራመድ ዘንድ፤ በላያችን ያለ ዕዳ ነው። እግዚአብሔር አብ ይሆን ያህል ካደረገልን፤ እግዚአብሔር ወልድ ይሆን ያህል ከተሠቃየልን፤ እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስም ቤተ መቅደሱን በውስጣችን ካደረገ፤ በቅድስና እንኖር ዘንድ ዕዳ በእውነት አለብን። ዕዳ አለብን፤ መክፈልም የግዴታ ነው። ዱሮ ልንከፍል አንችልም ነበር፤ ዛሬ ግን፤ እግዚአብሔር ይመስገን፤ እንችላለን።

በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ከሥጋና ከኃጢአት የሚመነጨውን ሁሉ መግደል ያስፈልገናል። ሳናቋርጥ በየሰዓቱና በየቀኑ የምንፈጽመው ግዳጃችን ነው። በመታገልና ራሳችንን ለማስገደድ በመሞከር ሳይሆን (ቄላ.2:23) መንፈስ ቅዱስ ፈቃዱን ሁሉ በእኛ እንዲፈጽም በመፍቀድ ነው። የሥጋን ሥራ ሁሉ ብልቶቻችንንም (ምኞተ ፍትወትን) መግደል ያስፈልገናል፤ (ቄላ.3:5-8)። ፈቃዱ ከእኛ ነው፤ ኃይሉ ግን ከመንፈስ ቅዱስ ነው። እውነት ነው፤ መንፈስ ቅዱስ የክርስቶስ ወገን በሆነው ሁሉ ዘንድ አለ፤ አቀማመጡ ግን የእንግዳ ሳይሆን የባለቤትና የገዢ እንዲሆን ያስፈልጋል። በእኛ ላይ ሙሉ ሥልጣን ከተሰጠው እርሱ የማያቋርጥ ድል ይሰጠናል። መንፈስ ቅዱስን በላያችን በማንገሥ፤ ለእርሱም

ሁልጊዜ በመገዛት፤ በእርሱም በመመራት፤ በዚህ የሰውነታችንን ሥራ እንገድላለን።

«መንፈስ ቅዱስን በላያችን በማንገሥ»? «ለእርሱም በመገዛት»? ይህ ማለት ወደ ባርነት መመለስ ማለት አይደለምን? ለእርሱ ሁልጊዜ መታዘዝ በእርሱም መመራት፤ ባርነት አይደለምን? ከቶ አይደለም! ልጅነት ነው እንጂ ባርነት ከቶ አይደለም። የምንገዛለት እንደ ባሪያዎች በግዴታ ሳይሆን እንደ ልጆች በእሺታ ነው። (መዝ.39:8)። ልጅ ለአባቱ እንደሚታዘዝ ነው እንጂ ባሪያ ለጌታው እንደሚታዘዝ አይደለም። መንፈስ ቅዱስን መከተልና ለእርሱ መታዘዝ ነፃነት ነው እንጂ ከቶ ባርነት አይደለም። ስንከተለውም ነገሩን እናስተውላለን። ስንከተልና ስንታዘዝለት መንፈሳችን የባርነት መንፈስ ሳይሆን የልጅነት መንፈስ ይሆናልና ፍርሃት በጭራሽ ሳይሰማን «አባት» ብለን በፍቅርና በደስታ በእግዚአብሔር ፊት እንቀርባለን።

ባሪያዎች! (6:19) ሚስቶች! (7:4-6) ልጆች! (8:14-16)። የእግዚአብሔር ልጆች ነን። (1ኛኮሐ.3:1) እርሱም ስንኳ አይበቃም፤ ወራሾች ነን እንጂ! (ቊ.17።) የመንግሥት ወራሽ ለመሆን እንዳንደቻችን በወደድን ነበር፤ አሁን ግን የእግዚአብሔር ወራሾች ሆንን! የክብርም ወራሾች! በእውነት ሙሉ መዳን እነሆ! የሰውነታችንን መዳን ስንመኝ ነበር። ከጋጢአት ኃይልና ደግሞ ከሞት መዳኖችን ከዚህ በፊት አይተናል። (ቊ.1-11።) አሁን ግን ከዚያ የሚበልጥ ወራሽነታችንን አይተናል። ሰው አሁን «ከእኛ እንደ አንዱ» ሆኖአል። (ዘፍጥ. 1:26፤ 3:22)። ሙሉ መዳን ይህ አይደለንም? ይህም ለሰው ሁሉ ነው።

ቊ.18-30:- በቊ.17 ላይ ከክርስቶስ ጋር አብረን መከራን ብንቀበል አብረን እንከበራለን ተብሎ ነበር። አሁንም፤ በቊ. 18 በዚህ ዘመን የሚደርስብን መከራና ከክርስቶስ ጋር የምንካፈለው ክብር ቢመዛዘን የአሁኑ ሥቃይ አነስተኛ ሆኖ ይታያል ይላል። ስለዚያም ክብር ሲናገር «ይገለጥ ዘንድ አለው» ይላል፤ ለምን ቢባል፤ የማይቀር ነገር ነውና በእርግጥ ይገለጣል።

አሁንም ደግሞ የክብሩን መገለጥ እርግጠኛነት አብዝቶ ለማሳየት የሚጠባበቁት ሦስት ነገሮች እንዳሉ ይነግረናል፤ እነርሱም ፍጥረት (ቊ. 19-22)፤ እኛ ራሳችን (ቊ.23-25)፤ እና መንፈስ ቅዱስ (ቊ. 26-27) ናቸው።

ፍጥረት፡፡ የእግዚአብሔር ልጆች የመሆናችን መገለጥን ይጠባበቃል፤ ስለሆነም፡ በሰው ውድቀት ተካፋይ ሆኖ በእኩል ከንቱነት ተይዞአልና። («ሁሉ ከንቱ ነው፡ አለ ሰባኪው፤ ሁሉ ከንቱ ነው») (መዝ.1:2)። ለከንቱነት ተገዝቶአል፤ ነገር ግን ከዚያ ባርነት ወጥቶ ከእኛ ጋር ወደ ክብር ነፃነት ለመድረስ ተስፋ አድርጎ በመቃተትና በምጥ በተስፋም ይጠባበቃል።

እኛም እንደዚሁ! ጽድቅ ተቈጥሮልናልና ነፍሳችን ድናለች፤ መንፈስ ቅዱስም በውስጣችን በመኖሩ ሰውነታችን ከኃጢአት ኃይል ከሞትም ድኖአል፤ ነገር ግን የተቀበልነው በኩራትን (መጀመሪያን) እንደሆነ እንጂ ያለውን ሁሉ እንደተቀበልን አይመስለንም። እርግጥ፣ ኩነኔ በፍጹም የለብንም፤ ቢሆንም፣ ሥጋችን ገና ከእኛ ጋር አለ፤ እርሱም የኃጢአት መደበቂያ መሣሪያም በመሆኑ ዘወትር ያስቸግረናል። «ሰውነታችን ምነው በዳነ! ቀኑስ ምነው በመጣ! ልጅነታችን ምነው በተገለጠ!» ብለን እንቃትታለን። ፍጥረት በተስፋ እንደሚኖር እንዲሁ እኛ ደግሞ በተስፋ እንኖራለን። እውነት ነው፤ ድነናል፤ ከዚያም በፊት ብዙን ተቀብለናል፤ ነገር ግን ገና ወደ ፊት ሌላ፣ ገና ያላየነው፤ ነገር እንዳለ ይሰማልና ተስፋ እናደርጋለን። ይህም ተስፋ መከራን ለመታገሥ ይረዳናል።

እንደዚሁ ደግሞ መንፈስ ቅዱስ! ያን የመገለጣችንን ቀን ተስፋ እያደረገ መንፈስ ቅዱስ ደግሞ እየቃተተ ይማልድልናል። ለዚያ ለሰውነታችን መዳን ተስፋ እያደረገን «ቀኑ ምነው በመጣ!» እያልን ሰንኖር የምንመኘውን ብዙ ጊዜ በእውነት ሳናስተውል ለዚያ መዳን ለዚያም ቀን መጸለይ ስንኳ አናውቅም። ይሁን እንጂ፤ እኛ ባለማስተዋላችንና በልዩ ልዩ ችግር ምክንያት በመሸነፋችን ስንደክም ያ በውስጣችን ያለው መንፈስ ቅዱስ ገና በማይነገር መቃተት ሲማልድልን ይገኛል።

ደግሞም ሌላ አለ! እግዚአብሔር ራሱ ያን ቀን ይጠባበቃል! ሁላችን የምንመኘውና ተስፋ የምናደርግበት ነገር እግዚአብሔር ራሱ የፈቀደውን ነገር ነው። እርሱ ይህንኑ ነገር ለመፈጸም «በመጀመሪያው» ከተባለ ዘመን (ዘፍጥ.1:1፤ ዮሐ.1:1)። ቄርጦአል። እርሱ ልባችንን መርምሮ የመንፈስ ቅዱስን አሳብ ያውቃል፤ ፈቃዱም ነውና እሺ ይላል።

ያ ቀን እንዲደርስና በዚያ ክብር እንድንገባ የእግዚአብሔር ፈቃድ እንደሆነ እናውቃለንና እግዚአብሔርን ለሚወዱትና ግሩም እንደ ሆኑ አሳቡም ለተጠሩት ማንኛውም ነገር ሁሉ፣ ክፉም ሆኖ ቢታይ በጎም ሆኖ ቢታይ፤ ለዚህ ግብ የሚረዳ ነገር እንደሆነ እናውቃለን። ነገር ሁሉ ለበጎ ይደረጋል! ነገር ግን እዚህ ላይ ደግሞ እንጠንቀቅ፤ ለምን ቢሉ፤ ነገር ሁሉ ለበጎ የሚደረግላቸው «እግዚአብሔርን ለሚወዱትና እንደ አሳቡ በእርሱ ለተጠሩት» ብቻ እንደሆኑ ማስተዋል ያስፈልገናልና። እነዚህ ተስፋዎች እግዚአብሔርን ለሚወዱትና በእርሱ ለተጠሩት ብቻ ናቸው እንጂ እውነተኞች ክርስቲያኖች ላልሆኑት አይደሉም። እነዚህ እውነተኞች ክርስቲያኖች እርሱን ሳያውቁ በፊት እንኳ እርሱ ዐወቃቸው ዐውቆአቸውም፤ ክርስቶስ በብዙ ወንድሞች መካከል በኩር ይሆን ዘንድ፣ በመልኩ ይመስሉት ዘንድ ወሰኖአል። አስቀድሞ የወሰናቸውን እነዚህን ጠራ (በክርስቶስ ያመኑበት በዚህ ምክንያት ነው)፤ የጠራቸውንም አጸደቀ ያጸደቃቸውንም አከበረ። መልካም ሥራ የጀመረው ወደ ፍጻሜ አደረሰው፤ ሰውን ከዘላለም ጥፋት ወደ ሙሉ መዳን አሻገረ ማለት ነው። ለስሙ ክብር ይሁን ለዘላለም!

1. በቍ.17 ላይ በመከራና በክብር መካከል ያለውን መተሳሰር እናያለን። «አብረንም እንድንከበር አብረን መከራ ብንቀበል ከክርስቶስ ጋር አብረን ወራሾች ነን» ይላል። እውነተኛ ክርስቲያን የሆነ ሰው በዚህ ዓለም ሳለ መከራን የግድ ይቀበላል። የዓለም ገዥ ሰይጣን ነውና (ዮሐ.14:30) እኛ ከእርሱ ዘንድ የሸፈትን ስንሆን ገና በግዛቱ ሳለን የግድ ያሳድደናል። እርሱም ብቻ ሳይሆን፤ ወገኖቹ የሆኑቱ ያሳድዱናል፤ (ገላ.4:29)። መከራ አዲስ ወይም እንግዳ ነገር አይደለም (1ኛጴጥ.4:12-14)፤ ቅዱስ ጲጥሮስ «የተጠራችሁለት ለዚህ ነው» ይላል፤ (1ኛጴጥ.2:21)። ቅዱስ ጳውሎስም «ተስጥቶአችኋል» ይላል፤ (ፊልጵ.1:28-30)። ሐዋርያትም ደግሞ «ወደ እግዚአብሔር መንግሥት በብዙ መከራ እንገባ ዘንድ ያስፈልገናል» እያሉ ያስተምሩ ነበር፤ (ዮሐዋ.14:21-22)።

በዚህ ዓለም ብንሰደድ ግን በመንግሥተ ሰማያት እንከበራለን፤ (ማቴ.5:3-12)። ምሳሌያችን ጌታችን ነው (1ኛጴጥ.2:21፤ ዕብ.2:9)፤ እርሱም ናቸው (ዮሐ.5:10-12)፤ ሐዋርያትም ናቸው (2ኛቆር.11:23-27)፤ የዱሮ ሽማግሌዎችም ናቸው፤ (ዕብ.11:33-38)። እንግዲያስ ስድብ ወይም መከራ ወይም ስደት የደረሰብን እንደሆነ ለመሸሽ አናስብ፤ መከራ ወደ ክብር የሚያገባ በር ነውና።

2. የእግዚአብሔር አሳብ በሙሉ ሊያድነን ነበረና ከወደቅንበት ዘንድ፤ እርሱም ማለት ወደ እርሱ መልክና ምሳሌ ነበረና (ዘፍጥ.1:26-27) ሊመልሰን ቈርጦአል፤ (ቍ.29።) ያ መልክና ምሳሌ የተበላሸብን በኃጢአት ምክንያት ነበርና እግዚአብሔር በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ከኃጢአት ባዳነን ጊዜ ወደዚያ መልክና ምሳሌ እንድንመለስ አስችሎናል። እግዚአብሔር ልጆቹ አደረገን (ቍ.15-17) ልጆቼም የአንድ አባት ልጆች ናቸውና ወንድማማቾቹ እንዲመሳሰሉ ፈቅዶአል። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በኩር ሆኖ በእርሱ የዳኑት እንዲመስሉት እግዚአብሔር ከመጀመሪያ ጀምሮ ወስኖአል። ቍ.29-30፡- ወደዚያ መልክና ምሳሌ የሚመልሰን እንደ ጠራቢ ሆኖ በውስጣችን የሚሠራው መንፈስ ቅዱስ ነው። መልካችንና ምሳሌያችን ገና አልተለወጠምና ዛሬ ምን እንደ ሆነን አልተገለጠም፤ ልጅነታችን አይታይምና ዓለም አያውቅንም (1ዮሐ.3:1-2)። የምንገለጥበት ቀን ግን ይመጣል። የአንድ አገር አበሻችን እስከ መፈጸሙ ድረስ በጨርቅ የተሸፈነውን ሐውልት ከዕለታት አንድ ቀን እንደሚገልጡ እንዲሁ እግዚአብሔር ከዕለታት አንድ ቀን በዚያ ሥጋችን የተሸፈነውንና በመንፈስ ቅዱስ ጠራቢነት የወጣውን አዲስ መልካችንን ይገልጣል፤ ሲገልጥም በልጁ መልክ ሆነን እንታያለን። ልጁም አባቱን እግዚአብሔርን ይመስላልና (ዕብ.1:2-3) በዚያን ዕለት እኛ እግዚአብሔርን መስለን ወደ ተፈጠርንበት መልክ ተመልሰን እንገኛለንና የኃጢአት ጠንቅ ሁሉ

ይወገዳል። በዚያን ዕለት እግዚአብሔር የክርስቶስን ክቡር ሥጋውን እንዲመስል የተፃረደውን ሥጋችንን ይለውጣል፤ (ፊልጵ.3:21)።

ይህስ መቼ ይሆናል? የምንገለጥበት ቀን የጌታችን ኢየሱስ የዳግም ምጽአት ቀን ነው፤ (1ቆሮ.15:51-57፤ 1ተሰ.4:15-17፤ 1ዮሐ.3:2)። በዚያ ቀን ጌታ ገና ሲመጣ ሳለ በድንገት በቅጽበት ዓይን እንለወጣለንና ይህን የሚያስቸግረንን ሥጋችን ትተን ሁለመናው ንጹሕ የሆነውን የክብር ሥጋችንን እንለብሳለን። በዚያ ቀን ለዚህ ሞት ከተሰጠ ሥጋ (7:24) እንድናለን። በዚያ ቀን ሰውነታችን ይድናል፤ (8:23) በዚያ ቀን ክርስቶስን እንመስላለን፤ (8:29።) በዚያ ቀን ይገዛን የነበረው ኃጢአትና ሞት ያልፋል። «በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ» በኩል ድል መንሣትን ለሚሰጠን ለእግዚአብሔር ምስጋና ለዘላለም ይሁን! ፍጥረት የሚጠባበቀው ቀን ይህ ነው።

3. ፍጥረት በሰው ውድቀት ተካፋይ መሆኑን በቀ.19-22 ላይ እናያለን። አዳም (ሰው) ኃጢአትን በሠራ ጊዜ እግዚአብሔር «ምድር ስለ አንተ የተረገመች ትሁን» ብሎ ሲፈርድ (ዘፍጥ.3:17) ፍጥረት «ስለ ሰው» እንደ ተረገመ እናያለን። ከዚያ ቀን ጀምሮ እሾህ እሜክላም በቅሎአል፤ (ዘፍጥ.3:18)። ይህም ብቻ ሳይሆን ከዚያ በፊት ሞት አልገባም ነበርና በዚያ ቀን ከኃጢአት የተነሣ ሞት በሰው እንዳለፈ፤ እንዲሁ በፍጥረት ሁሉ እንዳለፈ የማይጠረጠር ነገር ነው፤ (ሮሜ 5:12)። የፍጥረት መሪ የሆነ ሰው ሲረከስ ፍጥረት ሁሉ ረክሶአል። በዚህ ምክንያት ነው በፍጥረት አራዊት ዘንድ የእርስ በርስ መተዳደን የገባ፤ በዚህም ነው በፍጥረት ቅጠላ ቅጠል በኩል መጠውለግና መሞት። የፍጥረት ሁሉ ብጥብጥ የተነሣው በሰው ውድቀት ምክንያት ነው። እግዚአብሔር ሲፈጥረው እንደዚህ አልነበረም፤ ወደ ፊትም እንደዚህ እንደማይሆን ፍጥረት ሁሉ ተስፋ ያደርጋል። ተስፋውም የሚፈጸም ነው፤ ለምን ቢሉ፤ ፍጥረት ሁሉ ከጥፋት ባርነት ነፃነት ወጥቶ ለእግዚአብሔር ልጆች ወደሚሆን ክብር ይደርሳልና፤ (ሮሜ 8:19-22፤ መዝ. 95:11-13፤ 97:7-9፤ ዕብ.2:5-9፤ ራእ.5:13)። ጌታ በሚመጣበትና የእግዚአብሔር ልጆች በሚገለጡበት ቀን ፍጥረት ደግሞ፤ እንደገና ከሰው ጋር ተካፋይ ሆና፤ ከባርነት ወደ ነፃነት ይወጣል፤ «ተኩላም ከበግ ጋር ይቀመጣል፤ ነብርም ከፍየል ጋር፤ ጥጃና አንበሳ በግም በአንድ ይሰማራሉ፤ ታናሽ ብላቴናም ይነዳቸዋል፤ አይጐዱም አያጠፉምም በተቀደሰው ተራራዬ ሁሉ» (ኢሳ.11:6-9፤ 65:20-25)። እንግዲያስ ፍጥረት ደግሞ ያን ቀን ይጠባበቃል።

4. በቀ.30 ላይ «አከበራቸው» የተባለ ቃል ግሩም የሆነ ቃል ነው። መቼ አከበራቸው? ገና ወደ ፊት አይደለምን? እንግዲያስ ለምን «አከበራቸው» ተባለ? «ያከብራቸዋል» ማለት አይገባም ነበርን?

ከመጀመሪያ እስከ መጨረሻ ድረስ መዳናችን ከእግዚአብሔር ነው፤ (2ቆ.5:18)። እግዚአብሔር «አስቀድሞ»፤ አንዳች ነገር ሳይሆን በፊት፤ ሊያድነን

ቂርጦአል። ከዚያች አሳቡን ከቂረጠባት ደቂቃ ጀምሮ ነገሩ ተፈጽሞ ነበር። በእግዚአብሔር ዘንድ ማሰብ ማለት መፈጸም ማለት ነው። ለምሳሌ፡ «እግዚአብሔር ብርሃን ይሁን አለ። ብርሃንም ሆነ።» (ዘፍጥ.1:3)። ዓለም ሳይፈጠር በፊት በእግዚአብሔር አሳብ መጻናችን ሁሉ ተፈጽሞአል። (1ቆሮ.2:7፤ 2ጢሞ.1:9፤ ቲቶ 1:2) በዚያ ጊዜ መጠራታችን መጽደቃችንም ገና በመጪው ዘመን ነበረ፤ ቢሆንም፤ እግዚአብሔር እንደተፈጸመ ነገር ቂጠረው። እንደዚሁም መከበራችን ወደ ፊት ነው እንላለን፤ እግዚአብሔር ግን «ሆነ!» ይላል። መከበራችን ይህን ያህል የተቂረጠ ነገር ነውና ከዚህ «አከበራቸው» ከተባለ ቃል ምን ያለ መጽናናት እናገኛለን!

ቍ.31-39:- እንግዲህ ስለዚህ ነገር ምን እንላለን? እግዚአብሔር ሙሉ፤ የተፈጸመ፤ የዘላለምም መዳን በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን አደራጅቶልናል። ሁሉ ከእርሱ ነው፤ እርሱም ወደ ክብር ሊያደርስን ቂርጦአል። እንግዲህ ስለዚህ ነገር ምን እንላለን? እግዚአብሔር ለዚህ ግብ ከእኛ ጋር ከሆነ እንዳንደርስ ሊከለክል የሚችል ማን ነው? ለገዛ ልጁ ያልራራለት እንኳ እንድንደርስ የሚያስፈልገንን ማናቸውንም ነገር ሁሉ ይሰጠን የለምን? በእርግጥ ይሰጣል! አስቀድሞ ዐውቆአቸው መርጦአቸው ያጸደቃቸው እግዚአብሔር ራሱ ሲሆን ማን ይከስሳቸዋል? የሞተላቸው፤ ሊያጸድቃቸውም የተነሣ (4:25) ዛሬም በእግዚአብሔር ቀኝ ተቀምጦ የሚማልድላቸው ክርስቶስ ኢየሱስ እግዚአብሔር ወልድ ሲሆን ማን ይኩንናቸዋል? «ኩነኔ የለባቸውም» ተብሎ የለምን? (8:1)። ወይስ ደግሞ ይህን ያለ የጋለ የክርስቶስን ፍቅር (ክርስቶስ እግዚአብሔር ነውና፤ ቍ.39) የሚያቀዘቅዝ ከቶ ነገር አለን? ሁሉ ቢመጣብን ያን ፍቅሩን ሊያቀዘቅዝ ይችላልን? መከራ፤ ጭንቀት፤ ሰደት፤ ራብ፤ ራቂትነት፤ ፍርሃት፤ ሞት ስንኳ፤ ከዚያ ፍቅር ከቶ ይለየን ይሆንን? ከቶ አይለየንም! ምናልባት እንደ ተጻፈ ስንኳ የሆንን እንደሆንላ? እንደሚታረዱ በጎች ተቂጥረን ቀኑን ሁሉ ብንገደልስ? ይሁን እንጂ፤ ከክርስቶስ ፍቅር አይለየንም! በእንዲህ ያለ ነገር ሁሉ፤ ፍቅሩ ከቶ በማይቀዘቅዝ በወደደን በክርስቶስ ኢየሱስ፤ ማሸነፍ ብቻ ሳይሆን ከአሸናፊዎች እንበልጣለን! የለም፤ ሞት ቢሆን ሕይወትም፤ ከላይ የሚመጡ ክፉ መላእክትም ቢሆኑ (ኤፌ.2:12) የዚህም ዓለም ግዛት ቢሆን፤ አሁን ያለው ቢሆን መጪው ዘመን የሚመጣው ቢሆን፤ ኃይላትም ምንም ቢሆኑ ከዩትም ዘንድ፤ ከከፍታ ወይም ከዝቅታ ቢመጡ፤ ከቶ ያላሰብነውና ያላየነው ነገር ስንኳ ቢነሣ፤ በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን (እንደ ወትሮ!) ካለ ከእግዚአብሔር ፍቅር ሊለየን የሚችል ከቶ እንድንም ነገር እንደሌለ ሐዋርያው እርግጠኛ ነው። የእኛም ሙሉ መዳን በዚህ በፍቅሩ መሠረት ተመሥርቶአል!

ማስገንዘቢያ:- በእነዚህ ቍጥሮች ላይ ስለ መጻናችን ጽናት እናነባለን። የመጻናችን መሠረት ከእኛ የሚመነጨው አንዳች ነገር ሳይሆን የእግዚአብሔርና

የክርስቶስ ፍቅር ነው። ጽኑ መሠረት ነው! መሠረቱ ከእኛ የሆነ ነገር ቢሆን ኖሮ ያስፈራ ነበር፤ የእግዚአብሔር ፍቅር እንደሆነ ግን ምን ጊዜም አይነቃነቅም! መዳናችን የሚያጠራጥረን የእግዚአብሔር ፍቅር ሲቀዘቅዝ ብቻ ነው! ይህ ከቶ የሚሆን ይመስላልን? (ኤር.31:35-36፤ 33:20፤25፤ ማቴ.24:35)። የመዳናችን ጽናት የእግዚአብሔር የክርስቶስ ፍቅር ጽናት ያህል ነው። ወደዚያ ክብር እንዳንደርስ የሚከለክለን የለም። ለዘለዓለም ዓለም ቦታችን ተይዞልናል!

ልብ እናድርግ! ይህ ሁሉ የሆነልን «በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን» ነው።

ምዕራፍ 9

1.2. ብዙ ገዢ የጥያቄዎች ጭንቀት በልቤ አለብኝ ስለ ጠርስቶኝ ሆኜ እውነትን እናገራለሁ፤ አልጥቸምም፤ ሕሊናዬም በመንፈስ ቅዱስ ይመሰክርልኛል። 3. በሥጋ ዘመዶቼ ስለ ሆኑ ስለ ወንድሞቼ ከጠርስቶኝ ተለይቼ እኔ ራሴ የተረገምሁ እንድሆን አጸልይ ነበርና። 4. እነርሱ እስራኤላውያን ናቸውና፤ ልጅነትና ክብር ከላንም የሕግም መስጠት የመቅደስም ሥርዓት የተስተውዎታል፤ ለእነርሱ ናቸውና፤ 5. አባቶችም ለእነርሱ ናቸውና፤ ከእነርሱም ክርስቶስ በሥጋ መጣ፤ እርሱም ከሁሉ በላይ ሆኖ ለዘላለም የተባረከ አምላክ ነው፤ አሜን።

6. ነገር ግን የእግዚአብሔር ቃል የተሻረ አይደለም። 7. እነዚህ ከእስራኤል የሚወለዱ ሁሉ እስራኤል አይደሉምና፤ የአብርሃምም ዘር ስለ ሆኑ ሁላቸው ልጆች አይደሉም፤ ነገር ግን፡- በይስሐቅ ዘር ይጠራልሃል ተባለ። 8. ይህም፡ የተስፋ ቃል ልጆች የሆኑ የእግዚአብሔር ልጆች አይደሉም ግለት ነው። 9. ይህ፡- በዚህ ጊዜ እመጣለሁ ለሳራም ልጅ ይሆንላታል የሚል የተስፋ ቃል ነውና። 10. ይህ ብቻ አይደለም፤ ነገር ግን ርብቃ ደግሞ ከአንዱ ከአባታችን ከይስሐቅ በፀነሰች ጊዜ፡ 11. ልጆቹ ገና ሳይወለዱ፤ በጎ ወይም ክፉ ምንም ሳያደርጉ፤ ከጠራው እንጂ ከሥራ ሳይሆን በምርጫ የሚሆን የእግዚአብሔር አሳብ ይጻና ዘንድ፤ 12. ለእርሱ፡- ታላቁ ለታናሹ ይገዛል ተባለላት። 13. ያዕቆብን ወደድሁ ሌላውን ግን ጠላሁ ተብሎ እንደ ተጻፈ ነው።

14. እንግዲህ ምን እንላለን? በእግዚአብሔር ዘንድ ዓመ፤ አለ ወይ? አይደለም። 15. ለሙሴ፡- የምረጠውን ሁሉ እምረጥለሁ ለምራራለትም ሁሉ እራራለታለሁ ይላልና። 16. እንግዲህ ምሕረት ለወደደ ወይም ለርጠ አይደለም፤ ከሚምር ከእግዚአብሔር ነው እንጂ። 17. ሙሴአፍ ፈርዖንን፡- ኃይሌን በአንተ አሳይ ዘንድ ስሜም በምድር ሁሉ ይነገር ዘንድ ለዚህ አስነግሡህ ይላልና። 18. እንግዲህ የሚወደውን ይምረጥል፤ የሚወደውንም እልከኝ ያደርገዋል።

19. እንግዲህ ስለ ምን እስከ አሁን ድረስ ይነቅላል? ፈታዲንስ የሚታወቅ ግን ነው? ትላኝ ይሆናልና። 20. ነገር ግን፤ አንተ ሰው ሆይ፤ ለእግዚአብሔር የምትመልስ ግን ነህ? ሥራ ሠራውን፡- ስለ ምን እንዲህ አድርገህ ሠራሽኝ ይለዋል? 21. ወይም በኸነላ ሠራ ከአንዱ ጭቃ ክፍል አንዱን ዕቃ ለክብር አንዱንም ለውርደት ሊሠራ በጭቃ ላይ ሥልጣን የለውም? 22.23. ነገር ግን እግዚአብሔር ተጣውን ሊያሳይ ኃይሉንም ሊገልጥ ወድዶ፤ አስቀድሞ ለክብር ባዘጋጃቸው በምሕረት ዕቃዎች ላይ የክብሩን ባለጠገነት ይገልጥ ዘንድ፤ ለጥፋት የተዘጋጁትን የተጣ ዕቃዎች በብዙ ትዕግሥት ከቻለ፤ እንዴት ነው? 24. የምሕረቱ ዕቃዎችም ከአይሁድ ብቻ አይደሉም፤ ነገር ግን ከአሕዛብ ደግሞ የጠራን እኛ ነን። 25. እንዲሁ ደግሞ በሆሴዕ፡-

26. ሕዝቤ ያልሆነውን ሕዝቤ ብዬ፤ ያልተወደደችውንም የተወደደችው ብዬ እጠራለሁ፤ እናንተ ሕዝቤ አይደላችሁም በተባለላቸውም ስፍራ በዚያ የሕያው እግዚአብሔር ልጆች ተብለው ይጠራሉ

ይላል።

27.28. ኢሳይያስም፡- የእስራኤል ልጆች ተጥር ምንም እንደ ባሕር አሸዋ ቢሆን ትሬታው ይድናል፤ ጌታ ነገሩን ረድሞና ቂርጦ በምድር ላይ ያደርገዋልና ብሎ ስለ እስራኤል ይሞክላል። 29. ኢሳይያስም እንደዚሁ፡-

ጌታ ፀባያት ዘር ባላስቀረልን እንደ ሰዶም በሆነን ገጥራንም በሙሉ ሃዘር ብሎ አስቀድሞ ተናገረ።

30. እንግዲህ ምን እንላለን? ጽድቅን ያልተከተሉት አሕዛብ ጽድቅን አገኙ፤ እርሱ ግን ከእያንተ የሆነ ጽድቅ ነው፤ 31. እስራኤል ግን የጽድቅን ሕግ እየተከተሉ ወደ ሕግ አልደረሱም። ይህስ ስለ ምንድር ነው? 32.33. በሥራ እንጂ በእያንተ ጽድቅን ስላልተከተሉ ነው፤

እነሆ፤ በጽዮን የእንቅፋት ድንጋይና የግሰናከያ ዓለት አኖራለሁ በእርሱም የግሪያምን አያፍርም

ተብሎ እንደተጻፈ በእንቅፋት ድንጋይ ተሰናክሎ።

* * *

ምዕራፍ ዘጠኝ

ይህ ምዕራፍ የእስራኤል አለመውረስ ክፍል መጀመሪያ ምዕራፍ ነው። እስራኤል የእግዚአብሔር የተሰፋ ቃሉን እንዳልወረሱ ግልጽ ነበረና የእግዚአብሔር ቃል የተሻረ መስሎአል። «እግዚአብሔር አስቀድሞ ያወቃቸውን ሕዝብ እንደምን ሊጥል ይችላል?» የሚል (11:2) የምዕራፉ ዋና ጥያቄ ነው። በምዕ.9 ስለ እግዚአብሔር ተሰፋ ቃል ስናነብ በምዕ.10 እስራኤል ያን የተሰፋ ቃል በምን ምክንያት እንዳልወረሱ እናያለን። ከዚያም በኋላ ደግሞ በምዕ.11 ላይ የተሰፋ ቃልን ስለ መፈጸሙ እናነባለን።

ምዕ.9 የእግዚአብሔር ምርጫ ምዕራፍ ነው፤ ምዕ.10 የእስራኤል እምቢታ ምዕራፍ ነው፤ ምዕ.11 የአሕዛብ መከተል ምዕራፍ ነው።

ምዕ.9 የእግዚአብሔር ምርጫ ምዕራፍ ነው። የምዕራፉ አሳብ የተመሠረተበት «የሚወደውን (የሚፈቅደውን) ይምረዋል፤ የሚወደውንም (የሚፈቅደውንም) እልከኛ ያደርገዋል» በሚለው በቀ.18 ላይ ነው። ከዚያ ቀ.ጥር በፊት የተጻፈው ሁሉ ወደ ቀ. 18 ያደርሳል፤ ከቀ.18 በኋላ የተጻፈው ሁሉ ከዚያ ቀ.ጥር መንጭቶአል። «እስራኤል በሞላ ለምን አልዳኑም?» ተብሎ ቢጠየቅ፤ የዚህ ምዕራፍ መልስ ከዚህ እንደሚከተለው ነው፡- «እግዚአብሔር በሞላ ባይመርጣቸው ነዋ!»

ቀ.1-5፡- ሐዋርያው አሁን ሌላን ነገር ያነሣል ይኸውም የወገኖቹ የእስራኤል አለመውረስ ነገር ነው። እስራኤል የእግዚአብሔርን ተስፋዎች አልወረሱም። አለመውረሳቸው በምን ምክንያት ይሆን?

በምዕ.8 መጨረሻና በምዕ.9 መጀመሪያ ታላቅ ልዩነት አለ። ምዕ.8:39 ደስታ የመላበት ቀ.ጥር ሲሆን፤ ምዕ.9:1 «ብዙ ገዢን የማያቋርጥም ጭንቀት አለብኝ» የሚል ነው። በሁለቱ ቀ.ጥሮች መካከል ምን ሆኖ ይሆን? ሐዋርያው አድሮ ደግሞ በማግሥቱ ጀምሮ ይሆንን? ይህም ይቻላል፤ ለምን ቢባል፤ እስከ አሁን ድረስ የጻፈው አውሎት ይሆናልና። ወይም ምናልባት በምዕ.8 በተነገረው ክብርና ደስታ ከመመስጦ ጥቂት ካረፈ በኋላ ምን ጊዜም ቢሆን ከልቡ ያልራቀውን የገዛ ወገኑን

የእስራኤልን ሁኔታ በድንገት አስቦ ይሆንን? እርግጡን ልናውቅ አንችልም፤ ነገር ግን እስራኤል ያን ሁሉ ሳይወርሱ መቅረታቸውን በማሰብ ልቡ በገዢ እንደ ተመታ ግልጽ ነው። «እስራኤል!»፤ «የእግዚአብሔር ሕዝብ!»፤ «የእኔ ሕዝብ!» (ዘፋ.7:6-7፤ ዕብ.11:25፤ 1ሳሙ.2:29፤ ኤር.12:14፤ አዋ.7:15፤ ሉቃ.2:32)። እግዚአብሔር መርጦአቸው አልነበረምን? ልጅነትን፤ ክብርን፤ ኪዳንን፤ ሕግን፤ የመቅደስ ሥርዓትን፤ የተስፋውን ቃላትም አስባቸው አልነበረምን? አብርሃም፤ ይሰሐቅ፤ ያዕቆብ፤ ክርስቶስ፤ እስራኤላውያን አልነበሩምን? አሁን ግን ልጅነት ክብርም ለአሕዛብ ተሰጠ! (8:16-19)። ለምን ቢሉ፤ በምዕ.8 ላይ የተናገረውን ሁሉ የወረሱት በተለይ ከአሕዛብ ወገን እንደነበሩ የማይካድ ነገር ነውና።

ጳውሎስ ራሱ እስራኤላዊ ነው፤ ዓይነተኛም ትምህርቱ የእሥራኤል ትምህርት፤ አሪት፤ ሆኖ ነበር። «የእግዚአብሔር ሕዝብ!» እንደምን ይወዳቸው ነበር! የአሕዛብ ወገን ሐዋርያ ቢሆን እንኳ የማይለወጥ አሳቡ የሥጋው ቁራጭ የአጥንቱ ፍላጭ የሆኑትን አቃንቶ እንዲድኑ ለማድረግ ነው፤ (11:13-14)። ሆኖም፤ አለመዳናቸውን ሲያስተውል «ብዙ ገዢ የማያቋርጥም ጭንቀት» በልቡ ተሰማው። ሙሴ ስለ ወገኖቹ ሲል ራሱ የተረገመ እንዲሆን እስኪመኝ ድረስ ጭንቀቱ ከባድ እንደሆነበት (ዘፀአ. 32:32) ለጳውሎስም እንዲሁ ከባድ ሆኖ ተሰማው። ሁሉም የእስራኤል ነበረ፤ እስራኤል ግን አልወረሱም። ምክንያቱ ምን ይሆን? እግዚአብሔር መልሶ ቢጠላቸው ነውን? ቃሉ ሳይፈጸም ቢቀር ነውን? «በዘላለም ፍቅር ወደድሁሽ» ብሎ አልነበረምን? (ኤር.31:3)። ምን ሆኖአል? ይህ በእውነት በብዙው የሚያሳዝን ጥያቄ ነው!

ቱ. 6-13:- በእነዚህ ቱጥሮች ላይ ተስፋ የተሰጠበት የእግዚአብሔር ቃል ሳይፈጸም የቀረ እንደሆነ ይመረመራል። በእውነት «ተሸርአል»? ከቶ አልተሻረም! ምንው፤ እግዚአብሔር ውሸተኛ መሆኑ ነውን? ይህስ አይሁን!

የተስፋው ቃል በእውነት ለአብርሃምና ለዘሩም ተነግሮ ነበር፤ (ዘፍጥ.17:7፤ ገላ.3:16)። ቢሆንም፤ እስራኤል የተባሉት ልጆቹ ሁሉ በእግዚአብሔር ዘንድ እስራኤል ሆነው አልተቋጠሩም። ሁላቸው ምናልባት ከአብርሃም የተወለዱ ይሆናሉ፤ እግዚአብሔር ግን በተስፋ ቃል የተወለዱትን ልጆች ዘር አድርጎ ይቈጥራል እንጂ በሥጋ ብቻ የተወለዱትን ልጆች ዘር አድርጎ አይቈጥራቸውም፤ (ገላ.4:22-23)። እግዚአብሔርም ይህን ያመለከተው «በይስሐቅ ዘር ይጠራልሃል» ባለው ጊዜ ነው። ሌሎቹ ማለት ልጆች ሆነው አይቋጠሩም ነበር። ምንም እንኳ የ14ቱ ዓመት እስማኤል የአብርሃም ልጅ ቢሆንም በዘፍጥ.22:2 እግዚአብሔር ይሰሐቅን «አንዱን ልጅህን» ይለዋል። እንግዲህ፤ የተስፋ ቃል የተሰጣቸው በተስፋ ቃል ለተወለዱት እንጂ ለእስራኤል ሁሉ አልተሰጠም። እስራኤል የተባሉት የአብርሃም የሥጋ ልጆች ብዙ ይሁኑ እንጂ የተስፋ ቃል ግን

አልተሰጣቸውም። የተስፋ ቃል የተሰጣቸው ለመንፈሳዊ ልጆቹ ነው፤ እነርሱም ወይም ከእስራኤል ወይም ከአሕዛብ ወገን ሆነው እንደ አብርሃም ያመኑ ናቸው። (ሮሜ 4: 12; ገላ.3: 7)። ለእነዚህም የእግዚአብሔር ተስፋ ቃል አንዳችም ሳይቀር ሁሉ ተፈጽሞላቸዋል።

እንግዲህ የተስፋ ቃል እግዚአብሔር ለመረጣቸው እንጂ ለሁሉም እንዳልሆነ እናያለን። እስማኤልም ይሰሐቅም ሁለቱ የአብርሃም ልጆች ነበሩ፤ በኩርነትም ያለው እስማኤል ነበረ። ቢሆንም፤ እግዚአብሔር እርሱንም አስቀርቶ ታናሹን መረጠው። ይህም አንዱ ከሌላው የተሻለ ስለሆነ አይደለም፤ እግዚአብሔር እንዲህ እንዲሆን ስለ መረጠ ነው እንጂ። ይህም አብዝቶ የሚታየው ከሌላውና ከያዕቆብ ነገር ነው። እነዚህ ሁለቱ የይስሐቅ ልጆች የአንድ አባትና የአንድ እናት ልጆች ሲሆኑ መንታ ሆነው ገና በእናታቸው በርብቃ ማኅፀን ሳሉ፤ ሳይወለዱ፤ በሥራቸው መልካምም ክፉም እንደሆኑ ሳይገለጥ፤ እግዚአብሔር በሌላ በማንኛውም ነገር ሳይሆን በአምላካዊ ምርጫ ብቻ «ታላቁ ለታናሹ ይገዛል» ብሎ ያዕቆብን መረጠ፤ ኤሳውንም ጣለ። ይህም የእግዚአብሔር ምርጫ፤ ጸንቶም በሕይወት ታሪካቸው እንደተፈጸመ፤ ከዚያ ከብዙ መቶ ዓመታት በኋላ «ያዕቆብን ወደድሁ፤ ኤሳውን ግን ጠላሁ» ብሎ ጠቅሶ ነቢዩ ሚልክያስ በጻፈው ቃል ተረጋግጦአል (ሚሊ.1: 2-3)። እንግዲህ እግዚአብሔር የተስፋን ቃል የሚወርሱትን እንደሚመርጥ ታይቶአል። መውረስ ከትውልድ፤ ከበኩርነት፤ ከሥራም ሳይሆን ከእግዚአብሔር ምርጫ ብቻ ነው።

ማስገንዘቢያ፡- ለአብርሃም በተሰጠው የተስፋ ቃል ውስጥ ሁለት ክፍል እንዳለ መገንዘብ ቁም ነገር ነው፤ ከአብርሃም ከይስሐቅና ከያዕቆብ ሥጋ ለተወለዱት እስራኤላውያን ምድራዊ የተስፋ ቃል ሲሰጥ፤ የአብርሃም የእምነቱን ፍለጋ ለተከቱሉት መንፈሳዊ ልጆቹ መንፈሳዊ የተስፋ ቃል ተሰጥቶአል። ማለት፤ ምድራዊው ከነዓን ለሥጋ ልጆቹ ሲሰጥ፤ መንፈሳዊ ከነዓን (እርሱም መንግሥተ ሰማያት) ለመንፈሳዊ ልጆቹ ብቻ ተሰጥቶአል።

ምድራዊ እስራኤል ለሆኑት የአብርሃም ልጆች ዛሬ «እስራኤል»፤ ዱሮ «ፓለስቲና» (ፍልስጤም)፤ ጥንትም «ከነዓን» የተባላቸውን አገር እንደተሰጠቻቸው በመጽሐፍ ቅዱስ በብዙ በኩል ተጣርቶ ተነግሮአል። (ዘፍ.12: 6-7፤ 13: 14-15፤ 15: 18-19፤ ዘ ጉል.24: 8-9፤ ዘዳግ.34: 1-4)። አገሪቱ «የምታያት ምድር» ተባለች (ዘፍጥ.13: 15)፤ ወሰንዋ «ከምስር ወንዝ ጀምሮ እስከ ታላቁ ወንዝ እስከ ኤፍራጥስ ድረስ» ተብሎ በጥንቃቄ ተከለሎ ተሥሎአል፤ (ዘፍጥ.15: 18)።

አንዳንዶች ሰዎች «የተስፋ ቃል በሰሎሞን ዘመን ተፈጽሞ ነበርና (1ኛነገ.4: 21፤ 24) ሆኖአል፤ በቃ! ለወደፊት የሚሆን የተስፋ ቃል የላቸውም»

ይላሉ። ሌሎች ግን አገሪቷ የተሰጠቻቸው «ለዘላለም» እንደ ሆነ አይተው (ዘፍጥ.13: 15፤ ዘፀአ. 32: 13)፤ በነቢያትም በየበኩሉ የተነገረላቸውን ተስፋዎች ተገንዝበው (ለምሳሌ፡- ኢሳ. ምዕ.58 እስከ ምዕ.66 ድረስ፤ ሕዝ. ምዕ.3 እስከ ምዕ.39 ድረስ፤ ዘካ. ምዕ.12 እና ምዕ.13) «በመጪው ዘመን ደግሞ ይወርሱአታል» ይላሉ። ይህም እውነት ይመስላል የሚፈጸመውም ጌታችን ተመልሶ ዓለምን በኢየሩሳሌም ሆኖ ሲገዛ ይሆናል፤ (ኢሳ.2: 1-4፤ ዘካ.14: 1-9፤ 16)።

ቀ.14-18፡- ይህ የእግዚአብሔር አድራጎት፤ አንዱን ሲመርጥ አንዱንም ሲያስቀር ትክክል ነውን? «በእግዚአብሔር ዘንድ ዓመፃ አለ ወይ?» ይህስ ተብሎ ቢጠየቅ መልሱ ምን ይሆን? መልሱ ያ የለመድነው ጽኑ የሆነ «ሉረ አይሁን!» የተባለው ቃል የግድ ይሆናል! እግዚአብሔር ዓመፀኛ ይሆን ዘንድ እንደምን ይቻላልና? ምክንያቱስ? «የምምረውን ሁሉ እምረዋለሁ፤ ለምራራለትም ሁሉ እራራለታለሁ» ብሎ ለሙሴ ስለነገረ ነው። ማለት፤ «የምፈቅደውን የምመርጠውንም» እንጂ፤ «ሁሉንም አድናለሁ» ብሎ ተናግሮ አያውቅም ማለት ነው። ከመጀመሪያ ጀምሮ ማለት እግዚአብሔር የሚድኑትን መወሰኑን አስታውቆአል። እንግዲህ በአጭሩ፤ ምሕረት ከሚምር ከእግዚአብሔር ነው እንጂ ለወደደ ወይም ለርጠ አይደለም። ነገሩን የሚቈርጥ እርሱ (እግዚአብሔር) ነው። በፈርዖን ዘንድ ያደረገውን በዘፀ.6: 6-14 ላይ አይተናል። ለምሕረት ሳይመርጠው ያስነሣበት ምክንያቱ ኃይሉን ያሳይባት ዘንድ፤ ስሙም በምድር ሁሉ ይነገር ዘንድ ነው። ፈርዖንን ወስዶ ይህን ሁሉ ሠራበት ማለት ነው። የሚወደውን (የሚፈቅደውን) ይምረዋል፤ የሚወደውንም (የሚፈቅደውንም) እልከኛ ያደርገዋል ማለት ነው። ይህም ማለት፤ ሁለቱም ወገኖች፤ እስራኤል በሞላ አልተጣሉም፤ አሕዛብም በሞላ አልተመረጡም፤ ማለት ነው።

ቀ.19-24፡- ይህ ከሆነ፤ እንዲያው የተማረው ሰው ተምሮአል፤ እልከኛ የተደረገውም የግድ እልከኛ ሆኖአልና እግዚአብሔር ለምን ይነቅፋል? ይባል ይሆናል። ሰው የሆነውን የግድ፤ ሊቃውንትም በማይችለው በእግዚአብሔር ምርጫ ሆኖአል ማለት ነው። ነገር ግን ከፈጣሪያችን ጋር መከራከር እንጀምራለን? በሥልጣኑ ፈጥሮናል፤ ሠርተናልም። «ስለምን እንዲህ አድርገህ ሠራሽኝ?» ልንል ነውን? የሸክላ ሠሪ ያገኘው ጭቃ ነው። ከአንዱ ጉድጓድ ጭብጥ ጭቃ አንሥቶ ለክብር የሚሆን ዕቃ ሊሠራው ከመረጠ፤ እንዲሁም ሌላውን ጭብጥ ደግሞ ለክብር ሳይሆን ለውርደት ቢሠራው፤ ማን ይነቅፈዋል? ሁሉ ጭቃ ነበረ፤ ሠራውም ባይፈቅድ ኖሮ ሁሉ ጭቃ ሆኖ በቀረ ነበር። በሰው ዘንድም እንደዚሁ ነው። ሰው ሁሉ የአንድ ጉድጓድ ጭቃ፤ የአዳም ልጅ፤ ሲሆን (ኢሳ. 51: 1፤ ኤፌ.2: 3) እግዚአብሔር አንዳንዶችን ለክብር፤ ማለት ለምሕረትና ለደኅንነት፤ ቢመርጥ ለምን ይነቅፋል? አንዳንዶችን ባይመርጥ ኖሮ ሁሉ በጠፋ ነበር። አንዳንዶችን ለክብር ሌሎችን ለውርደት፤ ማለት እልከኞች ለመሆን፤ ቢጥላቸው ዓመፃ ማድረጉ ነውን?

ከቶ አይደለም! ለመምረጥ እንደምን ይገደዳል? ኃጢአተኛ እንዲፈራና እንዲድን ብሎ ቊጣውን ኃይሉንም ለማሳየት ወድዶ በብዙ ትዕግሥት ለጥፋት የተዘጋጁትን ዕቃዎች ከቻለ (ከታገሠ)፤ የክብሩንም ባለ ጠግነት ይገልጥ ዘንድ ወድዶ የምሕረት ዕቃዎችን ሠርቶ ለደኅንነት ከመረጣቸው፤ ማን ይነቅፈዋል? ለመማርም ለመጨከንም ሥልጣን የለውምን? (11:22።) አለው! ያልተመረጡትን የገራቸውን ምሥጢር ጠልቀን ለመመርመር ሳናስብ አንዳንዶች የዳኑበትን የእግዚአብሔርን ጸጋ እንወድስ እናመስግንም። «እነዚያን ለምን አልመረጣቸውም?» ሳንል «እኛን ለምን መረጠን?» እንበል። እኛን መረጠ! የምንገረምበት በዚህ ይሁን! አፍ ሁሉ ተዘግቶ ነበር፤ ዓለምም ሁሉ ከእግዚአብሔር ፍርድ በታች ሆነ፤ (3:19።) ያለ እግዚአብሔር ጸጋ እስራኤል ሆነ ወይም አሕዛብ ተስፋ አልነበራቸውም። እግዚአብሔር እስራኤልም ሆነ አሕዛብም ፈቱን አይቶ ሳያደላ አንዳንዶችን ለደኅንነት መረጠ። ለዚህ ምርጫው ክብር ምስጋናም ለዘላለሙ ይድረሰው!

ቊ.25-33:- ከመጀመሪያ ጀምሮ የእግዚአብሔር አሳብ እንዲህ እንደ ሆነ ግልጽ ነው። አሳቡን ቃሉንም አልለወጠም። ሆሴዕ በምዕ.2 ቊ.1 እና 25 ላይ የአሕዛብን መመረጥና መዳን፤ ኢሳይያስም በምዕ.10 ቊ.22 እና 23 ላይ የእስራኤልን መጣል እና አለመዳን፤ ከእስራኤል ጥቂቶች ብቻ እንደሚድኑ ስንኳ አመልክተው ነበር። እንግዲህ እንደምናየው ሁሉ፤ የእግዚአብሔር ቃል ተፈጸመ እንጂ አልተሻረም፤ (ቊ.6።)

የሆነው ለምን እንዲህ ሆነ? አሕዛብ ኢየሱስን አይተው አመኑበትና ጽድቅም የሚገኘው በእምነት ነውና ጽድቅን አገኙ። እስራኤል ግን ትንቢት ተናግሮባቸው እንደነበረ በኢየሱስ ተሰናክሎ አላመኑበትም። ጽድቅም በእምነት ነውና ጽድቅን አላገኙም። ምክንያቱ ይህ ነው።

ማስገንዘቢያ:- ይህ ትልቅ ክርክር የተደረገበት ምዕራፍ ነው፤ ምክንያቱም፤ ምዕራፉ «እግዚአብሔር አንዳንዶችን ለደኅንነት አንዳንዶችንም ለጥፋት አስቀድሞ ይመርጣል» እንደሚል ስለሚመስል ነው። እግዚአብሔር ይስሐቅን መርጦ እስማኤልን እንደ ጠላ፤ ያዕቆብን መርጦ ኤሳውን እንደ ጠላ፤ ይህም «ከተራው እንጂ ከሥራ ሳይሆን በምርጫ የሚሆን የእግዚአብሔር አሳብ ይጻፍ ዘንድ» እንደሆነ ተነግሮአል። በእግዚአብሔር ዘንድ ዓመፃ ያለ እንደሆነ ስንኳ ጥርጣሪ አለ። እግዚአብሔር «የምምረውን እምረዋለሁ፤ ለሚራራለትም እራራለታለሁ» ሲል በገዛ ፈቃዱ እንደሚሠራ ይመስላል። ከዚህም የባለ ደግሞ፤ «እንግዲህ ምሕረት ለወደደ ወይም ለሮጠ አይደለም፤ ከሚምር ከእግዚአብሔር ነው እንጂ» ብሎ የፈርዖንን ነገር ጠቅሶ «የሚወደውን (የሚፈቅደውን) ይምረዋል፤ የሚወደውንም (የሚፈቅደውንም) እልክኛ ያደርገዋል» ይላል። ይህን ሁሉ ስናነብ «ታዲያ፤ ሁሉ ከእግዚአብሔር ከሆነ ሰው ምን ሊያደርግ ይችላል? እግዚአብሔር ሊያድነው

ከወደደ ይድናል፤ እግዚአብሔር ግን እልከኛ ክፉ ሊያደርገው ከወደደ (ከመረጠ) ክፉ ሆኖ ይጠፋል» ወደ ማለት እንደርሳለን። «እግዚአብሔር ያለ እንደሆነ እድናለሁ እግዚአብሔር ያለ እንደሆነ እጠፋለሁ፤ እኔ ምን ላደርግ እችላለሁ?» የሚል አሳብ ይፈጥራል።

ነገር ግን ሁለቱን ምዕራፎች፡ ምዕ.9 እና ምዕ.10 ማለት፡ ባንድነት መያዝ ያስፈልገናል። ምዕ.9 የእግዚአብሔርን ምርጫ እንደሚያስተምር እውነት ነው፤ እግዚአብሔር እንደ ተባለው ሁሉ እንደሚመርጥ የማይካድ ነገር ነው። እግዚአብሔር በእውነት ይመርጣል ነገር ግን ደግሞ ምዕ.10 አለ፤ በምዕ.10 ላይ ከተነገረው ነገር የሰውን ድርሻ እናያለን፤ በእርሱም «የጌታን ስም የሚጠራ ሁሉ ይድናል» ተባለ፡ (10:13)። ነገር ግን ሰው ያን ስም አውቆ፡ ሳይጠራ ቀርቶ ቢጠፋ ጥፋቱ በማን በኩል ነው? እግዚአብሔርን ልንወቅስበት አንችልም። እግዚአብሔርም «ዓለምን ወድቶአል» (ዮሐ.3:16)፤ ኢየሱስም «መድኃኔ ዓለም» ነው (ዮሐ.1:29)፤ ደኅንነትም ለሁሉ ነው፤ (ኢሳ.53:6)። ሰው ግን እንቢ ቢል እግዚአብሔር ምን ያድርገን ስለዚህ፡ ለዚህ ለደኅንነት ነገር ሁለት ወገን እንዳለ ማስተዋል ያስፈልገናል፤ ያለ ምዕ.10 ምዕ.9ን አለመያዝ፤ ያለ ምዕ.9 ምዕ.10ን አለመያዝ ነው። ምዕ.9 «እግዚአብሔር ይመርጣልና ሰው ምን ሊያደርግ ይችላል?» ሲል፡ ምዕ.10 ደግሞ ሰው እንቢ ያለ እንደሆነ እግዚአብሔር ምን ሊያደርግ ይችላል?» ይላል። ሁለቱን ምዕራፎች ጎን ለጎን መያዝ ያስፈልገናል።

ይህን ምዕራፍ የሚተረጎሙ አንዳንዶች መምህራን «የእግዚአብሔር ምርጫ ማለት እግዚአብሔር መልካምን እርምጃ በማድረግ የሚድኑትን አስቀድሞ አይቶ ዐውቆ እነዚህን ለደኅንነት ይመርጣል ማለት ነው» ይላሉ። ነገር ግን ምርጫው ይህ ብቻ እንዳልሆነ በምዕ.9:11፡ ደግሞ በም.8:29 እና 30 እንረዳለን። ምርጫው ለደኅንነት ነው፤ ደኅንነትም «ከጠረው እንጂ ከሥራ አይደለም» ተብሎአልና የተመረጡበት ምክንያት መልካምን እርምጃ ስለሚያደርጉ አይደለም። ይህ ብቻ ሳይሆን፡ «አስቀድሞ» የጠራቸው እግዚአብሔር እንደሆነ እናያለን። (8:30፤ ዮሐ.15:16)። አስቀድሞ ዐወቃቸው፡ ወሰናቸው፡ ጠራቸው፡ አጸደቃቸው፡ አከበራቸውም። የሚድኑትን አስቀድሞ እንዳወቀ ብቻ አይደለም።

ሌሎችም መምህራን ደግሞ መመረጡንስ ተመርጠዋል፤ የተመረጡት ግን ለዘላለም ደኅንነት ሳይሆን ለዚህ ዓለም መብት ብቻ ነው» ይላሉ። ነገር ግን የዚህ ምዕራፍ ዓይነተኛው አሳብ የመውረስ ወይም የአለመውረስ፡ የመዳን ወይም ያለመዳን፡ አሳብ እንደሆነ በእውነት ግልጽ ነው፡ (ቀ.3፡6፤ 15፡16፤ ደግሞ ምዕ.10:1)። ጳውሎስ የተጨነቀበት፡ የሚያዝንበትም እግዚአብሔር ለዚህ ዓለም መብት ስላልመረጣቸው አይደለም። የተጨነቀበት፡ በተለይ በምዕ.8 ላይ ለተጻፈው መዳን ስላልተመረጡ ነው። ይህ የማይካድ ነገር ነው። እግዚአብሔር ለደኅንነት አልመረጣቸውምንበር፤ ፍሬ ነገሩ ይህ ነው።

እግዚአብሔር ለደኅንነትና ለዘላለም ሕይወት እንደሚመርጥ በመጽሐፍ ቅዱስ በዝቅር በታተመ ምዕራፍ 8:29-30፤ ኤፌ.1:4-5፤ 2ኛተሰ.2:13፤ 2ኛጢሞ.1:9፤ 1ኛኢፕ.1:1-2። የምንድንበት እግዚአብሔር ሊያድነን ለሚመርጥ ነው። በአምላካዊ ፈቃዱ እርሱ የሚድኑትን ወስኖ ይመርጣል።

እግዚአብሔር ለደኅንነትና ለሕይወት እንደሚመርጥ የተረጋገጠ ነገር ሲሆን፤ ለኩነቱና ለሞት እንደሚመርጥ በመጽሐፍ ቅዱስ በየትም ክፍል አልተጻፈም። ስለዚህ ነገር መጽሐፍ ቅዱስ በፍጹም ዝም ይላል። መጽሐፍ ቅዱስ «ሰው ይኩነን ዘንድ እግዚአብሔር የሰውን ልብ እልከኛ ያደርጋል» አይልም። ስለ ፈርዖን ሲናገር (ቱ.17)፤ «ለዚህ አስነግሡህ» ይላል እንጂ «ለዚህ ፈጠርሁህ» አይልም። ማለት፤ «ማስተግሪያ ትሆን ዘንድ እንደ ቲያትር ትይንት አድርጌህ በሰው ሁሉ ፊት አስነግሡህ» ማለት ነው። እግዚአብሔር የኃጢአተኛን ሞት ሳይፈልግ የማይቋረጥ አሳቡ ሰውን ለማዳን ነው፤ (ሕዝቅ.33:11)። ኃጢአተኞች እንዲሆኑና እንዲኩኑ ከቶ አልመረጣቸውም፤ ዳሩ ግን ሁላቸው ኃጢአተኞች የተኩኑም ሆነው አግኝተዋቸው በአምላካዊ ሥልጣኑ ይሠራና አንዳንዶችን ለደኅንነት መርጦ፤ ብዙ አሕዛብን ለማዳን ሲል ሌሎችን በመንገዳቸው ያጸናቸዋል። እግዚአብሔር ፈርዖንን ኃጢአተኛ ሆኖ አግኝተው ለሌሎች ብዙ ሰዎች መዳኛ እንዲሆን አደረገው። ፈርዖንን እልከኛ ያደረገበት ምክንያቱ ምሕረቱ ለሚበልጡ፤ በብዙ ሺህ ለሚቆጠሩ እንዲደርስ ትምህርት እንዲሆናቸው ነበረ።

በቱ.22-23 ደግሞ፤ እግዚአብሔር የቱጣ ዕቃዎችን ለጥፋት እንዲያዘጋጃቸው አይልም። እነዚህን ነገሮች በጣም ልብ ማድረግ ይገባናል። ለኩባር «አዘጋጃቸው» ይላል፤ ለጥፋት ግን ያዘጋጃቸው ምን እንደሆነ ሳይገልጽ በጥንቃቄ «ለጥፋት ተዘጋጅተዋል» ይላል።

እንደዚሁ ደግሞ በማቴ. ምዕ.25 ላይ ስለ በጎችና ስለ ፍየሎች ሲናገር፤ ንጉሡ በቀኙ ያሉትን «እናንተ የአባቴ ቡሩካን፤ ኑ፤ ዓለም ከተፈጠረበት ጀምሮ የተዘጋጀላችሁን መንግሥት ውረሱ» ሲል (ቱ.34)፤ በግራው ያሉትን «እናንተ ርጉማን፤ ለሰይጣንና ለመላእክቱ ወደተዘጋጀ ወደ ዘላለም እሳት ሂዱ» ይላል እንጂ (ቱ.41) «ለእናንተ ወደተዘጋጀ» አይልም። ማለት፤ መንግሥተ ሰማያት ለሰው ሲዘጋጅ ገሃነመ እሳት ለሰው ሳይሆን ለሰይጣንና ለመላእክቱ ተዘጋጅተዋል። ስለዚህ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ እግዚአብሔር ለደኅንነትና ለሕይወት እንደሚመርጥ (እንደሚያዘጋጅ) በብዙ በኩል ሲነገር ለኩነቱና ለሞት እንደሚመርጥ (እንደሚያዘጋጅ) ተናግሮ አያውቅም።

«ይሁን እንጂ፤ የመረጣቸው አሉ እኮ!» ቢባል፤ ይህስ እውነት ነው። ጉንዳን ደግሞ የሰውን አሳብ፤ ያም ሰው አንድ ነገር የሚያደርግበትን ምክንያት፤ ሳያስተውል ሊቀር እንደሚችል እንዲሁ እኛ የአምላካችንንና የፈጣሪአችንን አሳብና

ሥራ ሁሉ ልናስተውል እንደምንችል አለማሰብ ነው። የማናስተውለው ነገር ይኖር ይሆናል፤ እርሱ አምላክ ነውና ይህስ ባይኖር ያስገርም ነበር። ዳሩ ግን አምላካችን ታማኝ ቸርም እንደ ሆነ፣ ግፍም እንደማያደርግ፣ ሰውን ሁሉ እንደሚወድና የሁላቸውንም መዳን እንደሚመኝ፣ ይህን ሁሉ እናውቃለንና ልናስተውል በማንችልበት ነገር ልንታመን እንችላለን፤ (ዮሐ.3:16፤ ሮሜ 5:8፤ ሕዝ. 33:11)። ሥራው ሁሉ በጥበብና በእውነት በፍቅርም ተመስርቶአልና መጠራጠር አያስፈልገንም።

ይህ ደግሞ፣ እላይ እንዳየነው ሁሉ የሥዕሉ አንደኛው ፊት (ገጽ) ብቻ ነው። በምዕ.10 ላይ ሁለተኛውን ፊት ስናይ ሰው ሁሉ እንደተጠራ፣ ነገር ግን ለጥሪው ብዙዎቹ እንቢ እንዳሉ እናያለን። እግዚአብሔር ይመርጣል፤ እርግጥ! ሰው ግን ያን ጥሪ ለመቀበል ወይም ለመጣል ሙሉ ፈቃድ ተሰጥቶታል።

